HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2022 Cena $ 2.50 MARCH 2022

Křížový kopec s kaplí sv. Rocha u Hustopečí

Současný svět se stále potýká s pandemií koronaviru. Naši předkové s různými epidemiemi zápasili v historii mnohokrát. Na odvrácení „morových ran," jak se tehdy říkalo, konali prosebné modlitby a průvody a stavěli morové sloupy a kaple. O jedné takové v Hustopečích u Brna bude dnes řeč.

Mor se na Moravě objevil mnohokrát. Zvlášť úporný byl v roce 1645, kdy ho do Hustopečí zavlekli Švédové. Po moru přišly hrozné mrazy, které zcela zničily úrodu obilí a vína. Pak v roce 1663 zpustošili město Turci, kteří do otroctví odvlekli asi 300 měšťanů, včetně starosty a některých radních. Tehdy prý se objevila na obloze kometa v podobě rohatého měsíce s dlouhým trojcípým ocasem. To v Hustopečích vyvolalo neblahou předtuchu, a když kolem roku 1679 propukl mor, jehož obětí se stal i zdejší děkan Jaku Fili Vientius, rozhodli se místní obyvatelé postavit na tehdejším Volském vrchu kapli se třemi oltáři ke cti morových patronů – sv. Rocha, sv. Šebestiána a sv. Rozálie, aby odvrátili další pohromy. Základní kámen kaple položil františkánský mnich Peter Franz 11. září 1682 a dokončena byla roku 1690. Před kaplí se nacházel kříž, podle kterého dostal kopec nové pojmenování – Křížový (německy Kreuzberg).

V roce 1726 byla malá barokní kaple za faráře Františka Lobera výrazně rozšířena, takže mohla sloužit jako kostel. Nákladem 3508 zlatých byly zřízeny nové boční oltáře, které byly zasvěceny Marce Boží a sv. Floriánovi. Další farář Leopold z Beeru zavedl na Křížovém kopci barokní poutě a kaple se stala cílem nesčetných procesí z širého okolí.

Od roku 1764 byly v kapli slouženy tzv. tiché mše a v den patronů se konaly slavnostní bohoslužby. Písemné svolení k tomu dal olomoucký biskup Maxmilián hrabě z Hamiltonu. Provoz kaple byl tehdy hmotně zajištěn „ 2 středními vinohrady, 9 bečkami starého vína a 200 zlatými."

V letech 1892 – 1894 na místě původní kaple zbudována nová větší kaple v novorománském stylu. Půdorys kaple byl křížový, střecha dostala tvar osmiúhelné kopule. V oblouku nad vchodem byla zhotovena lucerna s mozaikou Krista, kterou financoval zdejší notář Josef Deml. Byla bohužel zničena při osvobozování města na konci druhé světové války v dubnu 1945.

V první polovině 20. století se konávaly v kapli sv. Rocha májové pobožnosti a slavnostní poutní bohoslužby o svátcích jejich patronů. Když byl v Hustopečích po pádu kostelní věže komunisty zbourán 26. února

Interiér kaple sv. Rocha na Křížovém kopci u Hustopečí

1961 krásný gotický chrám sv. Václava, sloužila kaple několik let jako farní kostel pro místní obyvatele k nedělním bohoslužbám. Dnes, kdy v Hustopečích stojí již nový moderní kostel sv. Václava a sv. Anežky České, se v kapli na Křížovém kopci slouží jen slavnostní „hodová" mše svatá na svátek sv. Rocha.

Kaple svatého Rocha je jednolodní stavba osmiúhelníkového půdorysu. Na východní straně k ní navazuje apsida, k jejímž bokům přiléhají čtyřboká sakristie a depozitář. K severní a jižní straně lodi navazují obdélné kaple. Vstup do kaple na západní straně tvoří předsazený portikus. Fasáda je tvořena režným a omítaným zdivem s novorománskými prvky. Okna vyplňují barevné vitráže dle návrhu Ludvíka Kolka.

Český architekt, sochař a malíř Ludvík Kolek (1933 – 2021), který je známý stavbou moderního kostela sv. Josefa v Senetářově u Blanska v letech 1969-71 a který po sametové revoluci realizoval projekty dalších pěti kostelů, včetně nového hustopečského, a pro řadu kostelů vytvořil liturgické úpravy a namaloval mnohé fresky, byl také autorem novodobého liturgického vybavení kaple sv. Rocha na Křížovém kopci a její výzdoby.

V letech1964 – 1965 zde vytvořil celý cyklus nástěnných maleb. V presbytáři zhotovil celostěnnou fresku Krista na kříži dle původního obrazu „Ukřižovaný od zřícené katedrály," kde přeražená ruka Pána Ježíše zřejmě reflektuje barbarské zničení hustopečského chrámu. Po stranách presbytáře jsou fresky Korunování trním a Křižování. V lodi kaple jsou dvě fresková panó s křížovou cestou. Freska vpravo o rozměrech 4,5 x 2,5 metrů ztvárňuje prvních 7 zastavení, kde ústředním motivem je mariánské zastavení „Ježíš potkává svou Matku." Freska stejných rozměrů na levé straně zachycuje zbývajících 7 zastavení opět s hlavním výjevem mariánského zastavení „Ježíš položen do klína své Matky." V interiéru pak ještě Kolek navrhl obětní stůl, ambon (čtenářský pult) a svatostánek.

V posledních letech byl na Křížovém kopci obnoven lesopark s přírodním amfiteátrem. Je zde vytvořeno zvláštní biocentrum, kde jsou vysázeny vzácné stepní rostliny a upraveny stezky pro chodce, a místo tak slouží široké veřejnosti pro chvíle rekreace a odpočinku.

Zpracováni podle internetu a informační tabule přímo z Křížového kopce

Foto na titulní straně:
Kaple sv. Rocha na Křížovém kopci u Hustopečí

Až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě!

(Jan 12, 32)

Před léty řekl Pán:
Jděte a učte můj lid.
A nezakrýval Vám
svůj kříž
ani své rány,
a přece z Vaší duše vytrysklo...
Milovaný!

Pak bylo zbytečné měřit na roky
nebo měsíce,
vždyť věčnost - náš zítřejší den -
se také měří na lásku.
Pak už je zbytečné odměřovat
cokoli,
protože Bůh nezná žádné
hranice,
dává-li...
A Vás si vyvolil
On sám.

Před léty Vám řekl Ježíš...
Pojď,
budeš svítit - vírou,
budeš uzdravovat - nadějí,
budeš křísit z mrtvých - láskou,
a že se Tvé rty někdy v úzkosti
zachvějí?
Neboj se!
Jsem vždycky s Tebou.

Vám řekl před léty:
Jděte a učte můj lid...
tma nemůže nikdy světlu zabránit,
aby padlo do oka...
buďte světlem!
Pak jenom zlí mohou zabloudit;
a ohněm buďte
s mocí proroka,
který vidí
a musí mluvit,
protože má slova věcného života.

Modlitba před obrazem Ukřižovaného

Hle, dobrý a nejsladší Ježíši, před Tvou tváří padám na kolena a s největší vroucností duše Tě prosím a žádám, abys mému srdci vštípil živou víru, naději a lásku, jakož i opravdovou lítost nad mými hříchy a pevnou vůli je napraviti, když s velkou láskou a bolestí duše rozjímám u sebe o Tvých svatých pěti ranách a v srdci o nich uvažuji maje před očima to, co již dávno předpověděl svými ústy prorok David o Tobě, ó dobrý Ježíši: „Probodli ruce mé a nohy mé; spočítati mohu všechny své kosti." (Žalm 21, 17-18)

LITURGICKÁ ČTENÍ

2. neděle postní - 13. března 2022

1. ČTENÍ - Gn 15,5-12.17-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ - a dodal: „Tak četné bude tvé potomstvo!“ Abrám Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Znovu mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ Abrám řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ Bůh mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ Abrám mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle - dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. ČTENÍ - Flp 3,17-4,1

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři, jednejte všichni tak, jak jednám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko. A tak, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, stůjte v Pánu pevně, milovaní!

EVANGELIUM - Lk 9,28b-36

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

3. neděle postní - 20. března 2022

1. ČTENÍ - Ex 3,1-8a.13-15

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš pásl stádo svého tchána Jitra, midjanského kněze. Když jednou vyhnal stádo za step, přišel k Boží hoře Chorebu. Tu se mu zjevil Hospodinův anděl v plamení ohně, který šlehal ze středu keře. Díval se, a hle - keř hořel plamenem, ale neshořel. Mojžíš si řekl: „Půjdu se podívat na ten zvláštní jev, proč keř neshoří.“ Když Hospodin viděl, že se přichází podívat, zavolal ze středu keře: „Mojžíši, Mojžíši!“ A on odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh řekl: „Nepřibližuj se sem, zuj opánky ze svých nohou, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův!“ Mojžíš zahalil svou tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. Hospodin pravil: „Viděl jsem bídu svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nářek na bičice; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egypťanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem.“ Mojžíš pravil Bohu: „Ale, já přijdu k synům Izraele a řeknu jim: ‚Posílá mě k vám Bůh vašich otců.‘ Když se zeptají: ‚Jaké je jeho jméno?‘ - co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „Já jsem, který jsem!“ A dodal: „Tak řekneš synům Izraele: ‚Ten, který jest, posílá mě k vám.‘ A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: „Tak řekneš synům Izraele: ‚Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův, posílá mě k vám!‘ To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 10,1-6.10-12

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Chtěl bych vám, bratři, připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. Pomřeli na poušti. Tyto věci se staly nám pro výstrahu, abychom netoužili po špatnostech, jako toužili oni. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a za to byli pobiti od anděla Zhoubce. To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v době poslední. Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.

EVANGELIUM - Lk 13,1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobrátíte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobrátíte, všichni právě tak zahynete. Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: ‚Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?‘ On mu však odpověděl: ‚Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.‘“

4.neděle postní - 27. března 2022

1. ČTENÍ - Joz 5, 9a. 10-12

Čtení z knihy Jozue.

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala padat mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. ČTENÍ - 2 Kor 5, 17-21

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všecko to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

EVANGELIUM - Lk 15, 1-3. 11-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá. On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků! Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Ale otec nařídil služebníkům: Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte je! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen! A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý. Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele! Otec mu odpověděl: Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“

5.neděle postní - 3. dubna 2022

1. ČTENÍ - Iz 43, 16-21

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mocných vodách stezku, který k soudu vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím vám věci nové, teď již vzcházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na stepi, řeky na poušti, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného, lid, který jsem stvořil pro sebe, který bude hlásat mou chválu.“

2. ČTENÍ - Flp 3, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že jsem už dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

EVANGELIUM - Jan 8, 1-11

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Česká katolická misie v Chicagu

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Tel: 708-255-5117 Mobil: 708-533-1050

Má novou webovou stránku

http://velehradchicago.org

Další aktuální informace naleznete na facebooku

https://www.facebook.com/CeskamisieBrookfield/

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 28. února 2022

Politické události

Zeman podepsal pandemický zákon. Úřady dostanou více proticovidových pravomocí

Prezident Miloš Zeman podepsal novelu pandemického zákona. Ta mimo jiné rozšiřuje možnosti vydávání protikoronavirových opatření a prodlužuje účinnost zákona z konce února na konec listopadu. Nabude účinnosti krátce potom, co vyjde ve sbírce.

Novela uzákoní zavedenou praxi nařizování karantény nebo izolace telefonicky či prostřednictvím SMS. Úřadům dá také pravomoc nařídit testování na covid-19 prakticky všech skupin lidí, kteří pracují nebo chodí do školy, i předškoláků. Restrikce by se nadále mohly týkat zejména omezení počtu návštěvníků nebo zákazníků, otevírací doby nebo povinnosti nosit respirátor. Úřady by mohly regulovat například i činnosti vykonávané přímo u zákazníka. Jde třeba o kadeřnické služby a o kosmetiku. Horní hranici všech postihů, které mohou úřady uložit podle pandemického zákona, novela snižuje po sněmovních úpravách na pětinu.

Ve Sněmovně brzdili projednání novely poslanci opoziční SPD, jejich obstrukce trvaly desítky hodin. Poslanci hnutí SPD schůzi různými obstrukcemi protahovali, avšak po dlouhém jednání normu schválili. Dolní komora ji schvalovala kvůli senátnímu vetu hned dvakrát. Pro novelu v obou případech hlasovali poslanci koaličních ODS, STAN, KDU-ČSL, TOP 09 a Pirátů. Poslanci SPD a dalšího opozičního hnutí ANO ji nepodpořili. Schůzi provázely také protesty před budovou dolní komory parlamentu.

Senát přitom předlohu zejména hlasy svých členů zvolených za vládní strany, byť těsnou většinou, zamítl. Senátoři poukazovali na možnou protiústavnost některých ustanovení, například o třídenní karanténě po návratu z rizikových zemí nebo po pozitivním antigenním testu. Podobně jako část poslanců kritizovali zrychlené schvalování novely ve stavu legislativní nouze.

Pandemickou novelu zákonodárci schvalovali v době, kdy kabinet Petra Fialy protikoronavirové restrikce uvolňuje. Vládní činitelé mluví o zákonu i jako o pojistce pro případné další vlny epidemie, které by mohly přijít zejména na podzim. Zákon zřejmě zaměstná Ústavní soud, a to i kvůli procedurám a postupech při jejím schvalování. Hnutí SPD už ohlásilo, že podání připravuje.

Farský se vzdal poslaneckého mandátu za STAN kvůli stáži v Oregonu

První místopředseda vládního hnutí STAN Jan Farský se v úterý 15. února vzdal poslaneckého mandátu. Přiletěl kvůli tomu z USA, kde je na osm měsíců na studijní stáži na univerzitě v Oregonu. „Nechci komplikovat fungování vlády a našeho hnutí STAN," zdůvodnil Farský v lednu své rozhodnutí vzdát se mandátu. Udělal to ale až po tlaku opozice i vlastního hnutí. Ve Sněmovně vystřídá Farského ředitelka libereckého Divadla F. X. Šaldy Jarmila Levko.

Když získal Farský grant na výzkumný projekt v USA, myslel si, že zvládne skloubit stáž s prací poslance. Ale neřekl o tom nic voličům, o jejichž přízeň se ucházel ve chvíli, kdy už o stáži věděl. K rezignaci dotlačilo Farského jeho vlastní hnutí STAN den poté, co se premiér a předseda ODS Petr Fiala distancoval od tvrzení Farského, že podpořil jeho rozhodnutí odjet na půlroční studijní stáž v USA a nechat si zároveň poslanecký mandát.

Než Farský řekl, že se vzdává mandátu, připomněl svou práci ve Sněmovně a děkoval kolegům, kteří s ním spolupracovali, a popřál vládě, ať se jí daří. „Nemá to jednoduché, protože část složitostí a problémů zdědila, část přichází nanovo. Jedním z problémů, které se objevily nanovo, jsem se stal i já, a já prostě této vládě přeji maximální úspěch a přišlo mi škoda, že bych její práci zatěžoval a komplikoval tím, že bych jí starosti přidělával. Proto jsem se rozhodl, že budu rezignovat na poslanecký mandát. Tímto se také podle článku 24 ústavy vzdávám mandátu poslance této Sněmovny," prohlásil Farský.

Babiš je dál v čele ANO. Záda mu bude krýt „protržní tykadlo" Havlíček

Hnutí ANO zvolilo na další dva roky Andreje Babiše do čela hnutí. Neměl protikandidáta na funkci předsedy a dostal 76 hlasů od 95 přítomných, 13 delegátů se zdrželo a 6 bylo proti. „Za těch deset let mě znáte dobře, všechny moje chyby. Starý pes se nemění," řekl Babiš ve svém kandidátském projevu s tím, že na předsedu ANO kandiduje naposledy. Znovu se jasně nevyjádřil ke svým prezidentským ambicím. Řekl jen, že ANO musí postavit kvalitního kandidáta. Kandidaturu na Hrad již dříve připustil, ale pak řekl, že konečné rozhodnutí chce oznámit v září.

Prvním místopředsedou hnutí ANO a Babišovým zástupcem byl zvolen bývalý vicepremiér, exministr průmyslu a obchodu a dopravy Karel Havlíček. V projevu na sněmu se sám označil za „protržní tykadlo se sociální kontrolkou". Řadovými místopředsedy hnutí ANO tak byli zvoleni Richard Brabec, Alena Schillerová, Radek Vondráček a Ivo Vondrák. Do předsednictva hnutí byli následně zvoleni Jaroslav Bžoch, Radim Holiš, David Kasal, Roman Kubíček, Jana Mračková Vildumetzová, Ladislav Okleštěk, Jana Pastuchová a Jan Volný.

Ekonomika

Poslanci podpořili schodek rozpočtu 280 miliard korun. Fiala chce štíhlý stát

Návrh státního rozpočtu na letošní rok se schodkem 280 miliard korun prošel ve Sněmovně prvním čtením hlasy poslanců pěti vládních stran. Ministr financí Zbyněk Stanjura mluvil o tom, že bude nutné zeštíhlovat stát a redukovat agendu, kterou stát vykonává. „Stát musí být štíhlý a bude štíhlý," řekl premiér Petr Fiala.

Celkové příjmy rozpočtu mají být podle návrhu vlády 1 613,2 miliardy korun a výdaje 1 893,2 miliardy korun. Stát má podle vládou navr-

ženého rozpočtu hospodařit od dubna.

Výši schodku nepodpořili poslanci opozičního ANO a SPD. „Lepší špatný rozpočet, než rozpočtové provizorium," řekla exministryně financí Alena Schillerová z ANO. Bývalý premiér a šéf ANO Andrej Babiš vytkl vládě, že její návrh rozpočtu není protiinflační. „Vy jste ten rozpočet tak domatlali," prohlásil šéf ANO. Podle něj neudělala vláda žádné úspory, ale chystá pouze škrty a vychází v rozpočtu z chybných čísel.

Ministr Stanjura nabádal opozici ke zdrženlivosti, protože první čtení návrhu rozpočtu je jen o jeho základních ukazatelích. Podrobnější debata patří podle něho do výborů.

K rozpočtu ve Sněmovně vystoupil i prezident Miloš Zeman. „Jsme tu proto, abychom přispěli k růstu ekonomické výkonnosti a životní úrovně občanů," řekl poslancům. Rozpočet má podle něj přispět ke splácení minulých dluhů. „Nastal čas dluhy splácet," prohlásil prezident. Návrh rozpočtu, který předložila vláda Petra Fialy, není také podle Zemana protiinflační a prorůstový.

Večer před hlasováním rozvášnil poslance hlavně spor o rozpočet pro obranyu Ministryně obrany Jana Černochová z ODS s nelibostí nesla výhrady poslance ANO Pavla Růžičky. Vytýkal jí, že emotivně vystupovala proti krácení armádního rozpočtu v minulém volebním období a nyní má obrana dostat o 5,4 miliardy korun méně. „Když tady řekne cokoliv, tak už se jí nedá věřit, je to její jasná prohra s jejich ministrem financí," tvrdil Růžička.

„Nevím, kdo vám ten projev psal, ale neměl byste mu zaplatit ani korunu," ohradila se Černochová. Ohradila se i proti kritice za odložení rozhodnutí o nákupu bojových vozidel pěchoty. „Kdybychom v tuto chvíli cokoliv uzavřeli, tak se může stát, že nás bude šetřit Evropská komise," řekla.

„Jana Černochová za těch osm týdnů vystoupila mnohem častěji a vehementněji ve prospěch armády než bývalý ministr obrany Metnar. Vyhýbal se Sněmovně oblouk em," zastal se kolegyně ministr financí Zbyněk Stanjura z ODS.

Kurzovní lístek
21. 2. 2022 (středa)

EUR, 1 24,350
Kanada, 1 16,849
USA, 1 21,478

Sport

Krejčíková a Siniaková získaly na Australian Open čtvrtý grandslamový titul

Úvodní grandslam tenisové sezony přinesl velký úspěch pro české barvy. Barbora Krejčíková a Kateřina Siniaková společně ovládly čtyřhru po obratu ve třísetovém finále. Krejčíkové se dařilo i ve dvouhře, mezi českými muži došel nejdál Tomáš Macháč. Z žen turnaj ovládla domácí světová jednička Ashleigh Bartyová, historický 21. grandslamový titul oslavil Španěl Rafael Nadal. Turnaj se konal v australském Melbourne od 17. do 30. ledna.

Krejčíková a Siniaková do turnaje vstupovaly z pozice nasazených jedniček. Do finále prošly bez ztráty setu, v něm se překvapivě utkaly s nenasazenou brazilsko-kazašskou dvojicí Beatriz Maia Haddadovou a Annou Danilinovou. První set prohrály v tiebreaku, ve druhém setu však neztratily ani jednou podání a srovnaly. V závěrečné sadě se dostaly do rychlého vedení a duel ukončily při podání Krejčíkové se skóre 6:7, 6:4, 6:4. Jsou teprve druhým ryze českým párem, který v Melbourne zvítězil od triumfu Novotné a Sukové v roce 1990.

Ve dvouhře se mezi ženami probojovala nejdál Krejčíková, která skončila až ve čtvrtfinále po porážce od Američanky Madison Keysové. Krejčíková si tak vylepšila osobní maximum na turnaji. Zbylým Češkám se tolik nedařilo, Markéta Vondroušová dohrála ve třetím kole proti běloruské světové dvojce Aryně Sabalenkové, Petra Kvitová vypadla už v úvodním utkání s Rumunkou Soranou Cirsteovou. Z mužů se do hlavní soutěže dostali tři Češi, postoupit z prvního kola však dokázal pouze Tomáš Macháč. Ten ve druhém kole prohrál s Američanem Maximem Cressym. Celkový triumf slaví Bartyová a Nadal. Bartyová v souboji o titul deklasovala americké překvapení turnaje Danielle Collinsovou, a stala se tak první Australankou, která zvítězila v domácím grandslamu od roku 1978. Nadal slavil více než po pětihodinovém boji s nejvýše nasazeným Daniilem Medveděvem z Ruska. Španělský tenista tím dosáhl rekordní 21. grandslamové trofeje, a odpoutal se tak od rivalů s 20: Rogera Federera a Novaka Djokoviče, kterého před turnajem z Austrálie vyhostili, protože nespínil opatření spojená s covidem-19.

Zimní Olympiáda skončila. Čechům se příliš nedařilo

V neděli 20. února ve 13 hodin začalo slavnostní zakončení her, při němž českou vlajku nesla rychlobruslařka Martina Sáblíková, stejně jako ve Vancouveru před dvanácti lety. Zimní olympijské v Pekingu byly slavnostně zakončeny.

Šéf české olympijské mise Martin Doktor na závěr her uvedl, že zisk dvou medailí v Pekingu není propadák. „Nalijme si čistého vína, naše výprava byla devátá nejpočetnější ze všech zemí a i přes famózní výkony Ester Ledecké a Martiny Sáblíkové se dvě medaile nedají považovat za úspěch," prohlásil Neusser.

Český tým díky zlaté snowboardistce Ledecké a bronzové rychlobruslařce Sáblíkové obsadil v pořadí zemí podle hodnoty medailí 21. místo. Výprava dosáhla nejhorší bilance od roku 1994, kdy se v Lillehammeru nepodařilo českým sportovcům získat žádnou medaili.

Vyvrcholení hokejového turnaje v Pekingu ovládlo Finsko! Sen reprezentantů Ruska o obhajobě zlatých medailí se rozplynul na začátku třetí třetiny, kdy severané vstřelili vítězný gól na 2:1. Výběr Finska tak může slavit premiérový triumf na olympijských hrách. Hráči Suomi tak vylepšili zatím nejlepší stříbrné pozice z turnajů pod pěti kruhy v Turíně 2006 a 1988 v Calgary.

Vynikajícího výsledku dosáhli hokejisté Slovenska, kteří porazili v zápase o třetí místo Švédsko 4:0 a získali historicky první medaili na turnaji pod pěti kruhy. Hokejisté se postarali o druhou slovenskou medaili v Pekingu, kdy zlato získala ve slalomu Petra Vlhová. Z bronzu Slováků se raduje i deset hráčů z české extraligy, které kanadský trenér Craig Ramsay zařadil do nominace.

Zpracováno podle:
http://carolina.fsv.cuni.cz/
https://www.idnes.cz/

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Předběžné výsledky sčítání:
Věřících poprvé od revoluce přibývá, katolíků tolik neubylo.

První předběžné výsledky ze SLDB (Sčítání lidí, domů a bytů) zveřejnil Český statistický úřad 13.1. V nich byly i údaje o počtech věřících. Poprvé od revoluce počet lidí, kteří se označili za věřící, mezi sčítáními narostl. Oproti SLDB 2011 narostl i počet deklarovaných osob bez vyznání. Celkově na otázku k náboženskému vyznání odpovědělo 69,9 % sčítaných, což je oproti minulému cenzu nárůst (tehdy odpovědělo jen 55,3 %).

V prvních výsledcích, které ČSÚ zveřejnil, byly sečteny pouze tři hlavní církve podle obsahu vyplněné otevřené otázky. Po zpracování dalších dat, která ČSÚ zveřejnil 19.1., se ukázalo, že čtvrt milionu dalších lidí se také přihlásilo ke katolické církvi tím, že vyplnilo její zkrácený název „katolík" nebo „katolická církev" či se přihlásilo k řeckokatolické církvi. Po sečtení skupin se zkráceným názvem vychází celkový počet přihlášených ke katolické církvi v ČR na 985.162 osob, což je jen o 98 tis. méně než při sčítání v roce 2011 (1.082.463).

Jelikož na otázku odpovědělo více lidí, je také sečteno více věřících: 2,33 mil., což je o 165,5 tis. více než před desetiletím. Mírný nárůst věřících táhnou ti, kteří se nehlásí k církvi (o 254,8 tis. více). Hlásících se k církvím je o 90 tis. méně.

Stanislav Přibyl, generální sekretář ČBK k tomu řekl: *„Vezmeme-li v potaz, že ve společnosti obecně klesá chuť deklarovat příslušnost k jakékoliv instituci, pak je to výsledek celkem příjemně překvapující. Víme, že silně prokřtěné starší ročníky postupně vymírají, proto je z těchto čísel vidět, že od minulého sčítání mírně přibylo nových katolíků. Zda jsou to mladí lidé nebo starší ročníky (které opustil strach veřejně se k víře hlásit), zatím není jasné."*

ČSÚ zveřejňuje data po sčítání průběžně. Zhruba rok po sčítání bývají k dispozici první oficiální sečtená data, pak jsou průběžně doplňována další a zhruba dva roky po sčítání bývají data definitivní. Při minulém sčítání (2011) byly podrobné analýzy o tom, jak SLDB reflektuje náboženské chování, dostupné téměř tři roky po sčítání.

Z předběžných dat však už nyní vidíme, že stoupl počet lidí, kteří mají větší potřebu se k otázce víry vyjadřovat. Stoupl počet věřících, kteří se veřejně hlásí k víře v Boha. Pokud přičteme i lidi, kteří římskokatolickou církev pojmenovali zkráceně, např. „katolík", celkový počet lidí, kteří se hlásí ke katolické církvi, klesl jen mírně.

Vezmeme-li v potaz dvě skutečnosti, které víme, a to, že obecně dlouhodobě ve společnosti klesá ochota cokoliv deklarovat a někam patřit a že vymírají starší ročníky, které byly silně pokřtěné a víru deklarovaly automaticky „zvykově" (v minulém SLDB bylo 44 % katolíků nad 60 let - 472 tis. - a z nich mnoho již nežije); je patrné, že odcházející katolíci jsou nahrazováni mladšími.

Na závěr lze říci, že společnost se mění, že lidé se nehlásí k něčemu jen ze zvyku, ale chtějí být v obraze a mít názor, a že mají o víru zájem. Je výzvou pro současnou církev ukázat, že její společenství může být krásné a obohacuje osobní víru.

V Praze se konalo 130. plenární zasedání České biskupské konference

Biskupové Čech, Moravy a Slezska se setkali ve dnech 25. - 26. ledna 2021 v Praze na 130. plenárním zasedání ČBK. Jednání se účastnili i zástupci apoštolské nunciatury, apoštolský nuncius arcibiskup Charles D. Balvo, Mons. Giuseppe Silvestrini, a předsedové konferencí ženských a mužských řádů, sr. Krista Chládková a arciopat Prokop Siostrzonek.

Samotnému plenárnímu zasedání předcházelo 24. ledna 2022 pracovní setkání členů ČBK s vyššími řeholními představenými, které bylo věnováno tématu *Zasvěcená žena v církvi*. V kostele sv. Vojtěcha v Praze-Dejvicích se následně konala ekumenická bohoslužba v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů se zástupci křesťanských církví sdružených v Ekumenické radě církví.

Biskupy v rámci plenárního zasedání naposledy pozdravil apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Charles D. Balvo. Kardinál Dominik Duka reflektoval situaci v dnešní společnosti a v církvi doma i v zahraničí. Mimo jiné upozornil na těžkou situaci na Ukrajině, nutnost podpory ukrajinského arcibiskupa řeckokatolické církve Svjetoslava Ševčuka a vyzval také k modlitbám za Ukrajinu. Členové ČBK se zabývali podněty z komisí a rad. Hovořili o přípravě a prožívání 10. světového setkání rodin, které se bude konat od 22. do 26. června 2022 i o přípravách a programu Celostátního setkání mládeže, které proběhne od 9. do 14. srpna 2022 v Hradci Králové. Biskupové se věnovali rovněž ekonomickým otázkám, schválili rozpočet na rok 2022 Charity ČR, České katolické Charity i České biskupské konference. V rámci plenárního zasedání se uskutečnil také studijní blok na téma ekumenismus s doc. dr. Robertem Svatoněm nazvaný *Nezvratnost společné cesty v měnící se ekumenické krajině*. Biskupové se rovněž věnovali probíhajícímu synodálnímu procesu.

Čeští a moravští biskupové slavili společné bohoslužby, první den jednání v kostele Krista Spasitele v Praze-Barrandově. Hlavním celebrantem byl litoměřický biskup Jan Baxant, kazatelem pomocný olomoucký biskup Josef Nuzík. Druhý den ráno v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Praze na Strahově, hlavním celebrantem byl plzeňský biskup Tomáš Holub, kazatelem pomocný olomoucký biskup Antonín Basler. Na závěr plenárního zasedání navštívili *Dům Bible*, kde sídlí Česká biblická společnost.

50. výročí úmrtí biskupa Karla Skoupého

Letos 22. února si brněnská diecéze připomněla 50. výročí úmrtí 12. sídelního brněnského biskupa Mons. ThDr. Karla Skoupého. Ten se narodil 30.12.1886 v Lipůvce (okr. Blansko), kněžské svěcení přijal 16.7.1911 v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla a jeho prvním působištěm se staly Dyjákovice. Odtud byl povolán zpět do Brna, aby se stal prefektem chlapeckého semináře. Od roku 1923 byl pak celých 25 let jeho rektorem - až do svého jmenování biskupem (1946). Roky 1953-1968 prožil v internaci. V období Pražského jara se brněnští kněží a věřící dožadovali jeho návratu do Brna, což se po delším jednání podařilo. 22.6.1968 za velké Účasti věřících proběhlo jeho „druhé" uvedení na biskupský stolec. Po srpnu 1968 však krátké období relativní svobody skončilo a následovala normalizace a nový útlak církve.

Karel Skoupý zemřel 22. února 1972 a po jeho smrti zůstal brněnský biskupský stolec 18 let neobsazen. Diecézi v té době vedl kapitulní vikář Ludvík Horký (1913), prelát Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně.

Dne 11. září 2021, při příležitosti oslav 650. výročí založení obce Lipůvka, udělila obec biskupovi Karlu Skoupému, svému rodákovi, čestné občanství in memoriam.

Podle zpráv České biskupské konference
www.cirkev.cz

Zemřel první ostravsko-opavský biskup

Mons. František Václav Lobkowicz O.Praem

Mons. František Václav Lobkowicz, OPraem, první biskup ostravsko-opavský se narodil 5. ledna 1948 v Plzni.
Jeho rodiči byli Jaroslav Claude, kníže z Lobkowicz, a Gabriela z Korff-Schmising-Kerssenbrocku.
V r. 1968 vstoupil do řádu premonstrátů v klášteře Teplá, kde později, 10. 8. 1972, tajně složil slavné řeholní sliby.
Na kněze byl vysvěcen Františkem kardinálem Tomáškem 15. 8. 1972 v Praze.
Nejprve neměl státní souhlas, od dubna 1975 byl ustanoven mimo rodnou diecézi.
Působil ve farnostech Frýdek, Jablunkov a Český Těšín.
Od r. 1984 byl ustanoven farářem farnosti Ostrava - Mariánské Hory.
Od r. 1990 byl čestným kaplanem Českého velkopřevorství Suverénního řádu Maltézských rytířů.
Podporoval také skautské hnutí jako jeho ústřední duchovní rádce.
Dne 17. 3. 1990 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován titulárním biskupem v Catabum Castra a světícím biskupem pražské arcidiecéze. Biskupskou konsekraci přijal 7. 4. 1990 v Praze, kde působil až do roku 1996.
V pražské arcidiecézi byl zároveň děkanem Metropolitní kapituly u sv. Víta a
v letech 1992 až 2001 byl apoštolským delegátem pro Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou.
Po zřízení ostravsko-opavské diecéze papežem Janem Pavlem II. byl 30. května 1996 jmenován
prvním sídelním biskupem. Intronizace proběhla v katedrále Božského Spasitele 31. srpna 1996.
Od roku 2016 ho provázely vážné zdravotní problémy, ale přesto se stále snažil sloužit své diecézi.
Dne 1. 6. 2020 z něj papež František sňal tíhu odpovědnosti při řízení diecéze jmenováním apoštolského administrátora. Díky obětavé lékařské a ošetřovatelské péči se mohl dál účastnit života místní církve.
Zemřel ve čtvrtek 17. února 2022 zaopatřen svátostmi v Městské nemocnici v Ostravě,
kde byl krátce před tím hospitalizován.
Se zemřelým biskupem se věřící mohli soukromě rozloučit v pátek 25. února 2022
v kostele sv. Václava v Ostravě, kde byla vystavena jeho rakev.
Zádušní mše svatá se konala v sobotu 26. února 2022 v 11.00 hodin svaté v katedrále Božského Spasitele v Ostravě. Po mši svaté byly jeho tělesné pozůstatky přeneseny a uloženy v kostele sv. Václava v Ostravě.

Kéž mu dá Pán věčné odpočinutí!

Mons. Martin David, apoštolský administrátor
kněží, jáhni a zaměstnanci ostravsko-opavského biskupství
bratr Jaroslav Lobkowicz s rodinou
sestra Polyxena Czerninová s rodinou
bratr Zdeněk Filip Lobkowicz, OPraem., opat tepelský
a bratři premonstráti tepelské kanonie

Poselství Svatého otce Františka k postní době 2022

Přinášíme vám text poselství papeže Františka k letošní postní době. Jeho hlavní myšlenou jsou slova z listu sv. apoštola Pavla Galaťanům (Gal 6,9–10a):

„Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě. Vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet. Dokud tedy máme ještě čas, prokazujme dobro všem.“

Milé sestry a milí bratři,

postní doba, která nás provází k oslavě smrti a vzkříšení Ježíše Krista, je dobou příhodnou pro osobní i společnou obnovu. Ku prospěchu letošní postní doby nám poslouží zamyšlení nad výzvou sv. Pavla Galaťanům: „Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě. Vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet. Dokud tedy máme ještě čas, prokazujme dobro všem“ (Gal 6,9–11).

1. Zasévání a sklizeň

Svatý apoštol Pavel v tomto úryvku předkládá obraz setby a sklizně (srov. Mt 13), který byl Ježíšovi blízký. Používá při tom výraz chairós neboli čas příhodný pro zasévání dobra s výhledem na sklizeň. Který čas je pro nás oním příhodným? Bezesporu je jím doba postní, ale je jím i celý náš pozemský život, jenž se v době postní určitým způsobem zrcadlí. Jak to ukazuje evangelijní podobenství o bohatém člověku, který považoval za životní štěstí velkou úrodu nakupenou ve stodole (srov. Lk 12,16–21), převažuje v našem životě až příliš často nenasytnost, pýcha, touha vlastnit, hromadit a konzumovat. Doba postní nás vyzývá, abychom se obrátili, změnili své smýšlení a uvědomili si, že pravda a krása života nespočívají natolik v tom, co máme, ale co darujeme, nikoli v tom, co hromadíme, nýbrž v tom, jak zasévám a sdílíme dobro.

Rolníkem je především sám Bůh, který stále velkodušně „hojně rozsévá do naší lidské rodiny semena dobra“. Jsme zváni, abychom v této postní době odpověděli na Boží dar přijetím jeho slova, které je „plné života a síly“ (Žid 4,12). Vytrvalé naslouchání Božímu slovu dává v nás zrát vnímavé bdělosti k jeho skutkům (srov. Jak 1,21), které přináší v našem životě plody. Už toto nám působí radost. Ještě větší je však povolání být „Božími spolupracovníky“ (1 Kor 3,9), tedy dobře využívat svého času (srov. Ef 5,16) ke konání dobra, a tak zasévat. Povolání zasévat dobro nelze vnímat jako zátěž, nýbrž jako milost, kterou nás Stvořitel vtahuje do své velkorysosti, abychom i my spolu s ním přinášeli plody.

A sklizeň? Nezaséváme snad hlavně s výhledem na úrodu? Zajisté. Svatý Pavel připomíná těsné sepětí setby a sklizně, když říká: „Kdo rozsévá skoupě, skoupě bude také sklízet, a kdo rozsévá požehnaně, požehnaně bude také sklízet“ (2 Kor 9,6). Co je to ale za úrodu? Dobrá setba přináší především plody pro nás, pro naše každodenní vztahy, a to i nepatrnými dobrými skutky. Žádný, ani ten nejmenší skutek lásky, žádné „velkodušné úsilí“ pro Boha nepřijde nazmar. Jako se strom pozná po ovoci (srov. Mt 7,16.20), tak i život plný dobrých skutků je plný světla (srov. Mt 5,14–16) a šíří ve světě Kristovu vůni (srov. 2 Kor 2,15). Služba Bohu, osvobozená od hříchu, dává uzrát plodům spásy pro všechny (srov. Řím 6,22).

Ve skutečnosti je nám dáno uvidět jen malou část z plodů, které jsme zaseli, podle evangelijních slov „jiný rozsévá a jiný sklízí“ (Jan 4,37). Když zaséváme ve prospěch druhého, máme účast na velkorysosti Boží: „Je proto opravdu ušlechtilé vkládat naději do skryté síly semene dobra, které rozséváme, a tak začít procesy, jejichž plody budou sklízet jiní.“ Když zaséváme dobro ve prospěch druhých, osvobozujeme se od ubohého vypočítávání vlastních výhod, propůjčujeme svým činům nezištnost a otvírají se nám úžasné a milostiplné obzory Božího záměru.

Boží slovo nám otevírá oči a rozšiřuje náš pohled: říká nám, že opravdová úroda je úroda eschatologická, v den, ve kterém už slunce nezapadá. Zralý plod našeho života a našich skutků je „úroda pro věčný život“ (Jan 4,36), která pro nás bude „pokladem v nebi“ (Lk 12,33; 18,22). I Ježíš, aby vyjádřil tajemství své smrti a vzkříšení (srov. Jan 12,24), užívá obraz semene, které umírá v zemi, a tak přináší plody. Svatý Pavel se pak vrací k tomuto obrazu, když hovoří o vzkříšení našeho těla: „Tak je tomu i se vzkříšením mrtvých.

Do země se klade tělo, které podléhá zkáze, vstane však tělo, které zkáze nepodléhá. Do země se klade tělo, které budí ošklivost, vstane však tělo, které budí úctu. Do země se klade tělo slabé, vstane však silné. Do země se klade tělo živočišné, vstane však tělo zduchovnělé. Jako je tělo živočišné, tak je i zduchovnělé" (1 Kor 15,42–44). Tato naděje je velikým světlem, které přináší zmrtvýchvstalý Kristus do světa: „Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli" (1 Kor 15,19–20), aby ti, kteří jsou s ním niterně spojeni skrze lásku a jsou mu „podobní v jeho smrti" (Řím 6,5), byli mu tak podobní i v jeho zmrtvýchvstání (srov. Jan 5,29). „Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce" (Mt 13,43).

2. „Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě"

Kristovo vzkříšení vdechuje život pozemské naději, skrze „velkou naději" na věčný život vkládá do doby přítomné zárodek spásy. V trpkých zklamáních z mnoha nesplněných snů, v obavách z různých hrozeb, v beznaději naší chudoby upadáme do pokušení uzavřít se do vlastního individualitického egoismu, stáváme se lhostejnými vůči utrpení druhých. Ani nejlepší zásoby však nejsou v praxi nevyčerpatelné: „Junáci zemdlí a unaví se, rekové klopýtají slabostí" (Iz 40,30). Bůh však „znavenému dává sílu, bezmocnému rozmnožuje zdatnost (...). Ti, kteří doufají v Hospodina, nabývají sil, jak orli dostávají křídla, běží a neumdlí, jdou bez únavy" (Iz 40,29.31). Doba postní nás zve, abychom svou víru a naději zaměřili na Pána (srov. 1 Petr 1,21), protože jen s pohledem upřeným na Ježíše Krista zmrtvýchvstalého (srov. Žid 12,2) můžeme odpovídat na apoštolovu výzvu: „Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě." (Gal 6,9)

Když se modlíme, nepropadejme únavě. Ježíš nás naučil, že je třeba se „stále modlit a neochabovat" (Lk 18,1). Potřebujeme se modlit, protože potřebujeme Boha. Domníváme-li se, že si vystačíme sami, hluboce se mýlíme. Během pandemie jsme se mohli dotknout své osobní i společenské slabosti. Díky této postní době můžeme zakoušet útěchu víry v Boha, bez které nemůžeme mít jistotu (srov. Iz 7,9). Nikdo se nezachrání sám, protože všichni jsme na stejné lodi uprostřed bouří historie. Především však se nikdo nezachrání bez Boha, protože jen velikonoční tajemství Ježíše Krista přináší vítězství nad temnými vodami smrti. Víra nás nezprošťuje životních útrap, dává nám ale možnost jimi projít ve spojení s Bohem v Kristu s velkou nadějí, která neklame a jejímž důkazem je láska, kterou Bůh vlil do našich srdcí skrze Ducha Svatého (srov. Řím 5,1–5).

Nepropadejme únavě při vykořeňování zla ze svého života. Kéž tělesný půst, ke kterému nás postní doba vybízí, posílí našeho ducha v boji proti hříchu. Nikdy nepřestávejme prosit o odpuštění skrze svátost smíření. Víme přece, že Boha nikdy neomrzí odpouštět. Nikdy neochabujme v boji proti žádostivosti. Je to slabost, která nabádá k egoismu a k různým podobám zla. V každém století najde svou cestu, aby vtáhla člověka do hříchu. Jedním z nebezpečí je závislost na digitálních médiích, které vykrádají mezilidské vztahy. Postní doba je příhodná k tomu, abychom se těmto nástrahám postavili, a naopak začali pracovat na celistvé mezilidské komunikaci, která spočívá v „reálných setkáních", tváří v tvář.

Nepropadejme únavě v činorodé lásce ke každému bližnímu. Rozdávejme v této postní době almužnu s radostí (srov. 2 Kor 9,7). Bůh, „který poskytuje rozsévači semeno a chléb k jídlu" (2 Kor 9,10), se o každého z nás postará. Nejen o to, abychom měli co jíst, nýbrž abychom mohli štědře prokazovat dobro druhým. Celý náš život má být časem zasévání dobra. Využijme proto zvláště postní dobu k tomu, abychom pečovali o lidi kolem nás, abychom na cestách životem byli nablízku sestrám a bratřím, kteří jsou raněni (srov. Lk 10,25–37). Postní doba je dobou příhodnou, abychom lidi potřebné hledali, nikoli se jim vyhýbali; abychom se tomu, kdo touží po vyslechnutí a dobrém slově, ozvali, a ne ho ignorovali; abychom toho, kdo je osamocený, navštívili a neopustili ho. Prokazujme opravdu dobro všem, udělejme si čas na nejmenší a bezbranné, opuštěné a pohrdané, diskriminované a marginalizované.

3. „Vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet"

Postní doba nám každý rok připomíná, že „dobrotivostí spolu s láskou, spravedlností a solidaritou nedosáhneme jednou provždy. Musejí se uskutečňovat každý den." Prosme tedy Boha o trpělivou vytrvalost rolníka (srov. Jak 5,7), abychom neztráceli trpělivost v konání dobra krok za krokem. Kdo upadne, ať vztáhne ruku k Otci, který nám pokaždé pomůže vstát. Kdo zbloudil, ošálen posedlostí Zlého, ať nemeškà a vrátí se k tomu, který „mnoho odpouští" (Iz 55,7). V této době obrácení nacházejme oporu v Boží milosti a v církevním společenství a nikdy neochabujme v zasévání dobra. Půst připraví půdu, modlitby ji zkypří, dobrosrdečnost ji zúrodní. Máme jistotu víry, že „vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet" (Gal 6,9) a s vytrvalostí se nám dostane splnění slibu (srov. Žid 10,36) pro spásu naši a druhých (srov. 1 Tim 4,16). Když budeme žít bratrskou lásku ke všem, jsme spojeni s Kristem, který dal svůj život za nás (srov. 2 Kor 5,14–15) a budeme okoušet radost nebeského království, kdy Bůh bude „všechno ve všem" (1 Kor 15,28).

Panna Maria, z jejíhož lůna se zrodil Spasitel a která uchovávala všechno ve svém srdci a rozvažovala o tom (srov. Lk 2,19), ať nám vyprosí dar vytrvalosti a je nám svou mateřskou něhou nablízku, aby tento čas obrácení přinesl plody věčné spásy.

Dáno v Římě u Sv. Jana Lateránského
dne 11. listopadu 2021,
v den památky sv. Martina, biskupa

František

In memoriam Antonína Jandáčka

10. června 1934 – 26. ledna 2022

Antonín (Tony) Jandáček byl prvorozený syn Antonína a Marie Jandáčkových. Narodil se v Praze 10. června 1934. O 16 měsíců později se narodila sestra Marie a 6 let po ní bratr Petr. Otec musel uprchnout za hranice, když na začátku roku 1948 převzali v Československu moc komunisté. Jako prodemokratický, katolický novinář, aktivní v politice a katolických organizacích, byl na poslední chvíli varován, aby odešel. Jeho rodina s ním ale odejít nemohla, protože Tony byl právě pryč na školním výletě. Otec se bezpečně dostal ven do svobodného světa. Byl ale v Československu souzen v nepřítomnosti a odsouzen k smrti jako nepřítel státu, pokud by byl někdy nalezen.

Zbytek rodiny trpěl opakovaně nenadálými raziemi, když tajná policie hledala jakoukoli stopu po otci, aby zjistila, zda se někde skrývá, nebo opustil zemi. Matka nakonec nahlásila na policii, že otec rodinu opustil, aby tak učinila konec neustálému obtěžování.

V září 1948, s pomocí jednoho z Tonyho učitelů, který měl příbuzné v pohraničí, se také ostatním členům rodiny podařilo dostat z republiky. Matka a 3 děti ve věku 14, necelých 13 a 7 let opustily dům své babičky v malém městě za Prahou a vydaly se vlakem do blízkosti německých hranic. Spolehliví lidé jim ukázali cestu a oni se s košíky na houby „zatoulali" přes hranice, na svobodu do Německa.

Otec se brzy dostal do Ameriky, aby v OSN jako svědek vypovídal o situaci, která vedla k převzetí moci komunisty v Československu. Bohužel, máma a děti byly v emigračním procesu přes dva roky převáženy mezi různými uprchlickými tábory v Německu. Bydlelo se v amerických kasárnách uvolněných po válce. Menší děti zde vychovávali učitelé, kteří byli mezi uprchlíky. Mladí vedoucí, kteří se doma věnovali skautingu, shromažďovali ve volných chvílích děti a učili je skautským dovednostem. Chodilo se na pěší túry do lesů, kempovalo se v přírodě a děti poznávaly krásy přírody a učily se dovednostem, jak zde přežít, z mnohých se stali též zapálení houbaři. Mezi skauty pak vznikala přátelství na celý život. Tony a Marie se s ostatními skauty scházeli tak dlouho, jak to jen šlo.

Tonyho, který byl starší, v táborech přitahovaly také dílny, kde řemeslníci pracovali na údržbě zařízení. Uprchlíci pocházeli z různých okupovaných zemí a Tony se od nich naučil další jazyky a především se zdokonalil v němčině. Tyto dovednosti získané v mládí mu pak pomáhaly po celý život, ať už ve vojenské zpravodajské službě, nebo v jeho učitelské kariéře a konečně i v tlumočnické práci v důchodu.

Rodina se nakonec šťastně dostala do Spojených států, kde se o Vánocích roku 1950 v Chicagu setkali s otcem. Po prázdninách šli Tony a Marie na střední školu Morton High School a Petr na základní školu u Panny Marie Svatohorské. Po dvou letech v Americe se narodila další sestra, Věra.

Tony vystudoval Morton High School a poté v srpnu 1953 nastoupil k americkému letectvu, kde sloužil převážně v Thule v Grónsku. Zde se také v dubnu 1954 stal americkým občanem. Po propuštění z vojenské služby pokračoval ve studiu a graduoval na Morton Junior College. Poslézc získal bakalářský a později i magisterský titul v Liberal Arts – ve Svobodném umění na DePaul Universitě v Chicagu.

Den po Vánocích v roce 1964 se oženil s Carmellou Janda, které se pak změnilo jméno přidáním jediné slabiky na Jandáček. Měli krásnou svatbu s vánoční výzdobou a usadili se ve svém novém rodinném domku v LaGrange Park. Bylo to hned u lesa, kde Tony často nacházel své milované houby. Manželům Jandáčkovým se pak narodila dcera Camille, která vynikla v krasobruslení, které bylo také celoživotní vášní její matky. Dcera Camille měla také hudební vzdělání, neboť hudbu měla celá rodina ve velké oblibě. Vzdělání bylo pro Tonyho a Carmellu důležité, oba měli magisterské tituly a jejich dcera získala titul na Rosary College, nyní Dominikánské univerzitě. V říjnu 1990 se Camille provdala za Jamese Pinottiho a Jandáčkovi se pak v roce 1998 dočkali vnučky Gianny, na kterou byli hrdí a která v současné době také studuje postgraduální studium.

Tony Jandáček byl třicet roků profesorem na Morton East High School, kde učil svůj rodný český jazyk, angličtinu, ESL, humanitní vědy a nauku o původu slov. Po odchodu do důchodu pokračoval ve výuce dospělých na Community College a také v různých místních organizacích. Obvykle učil český jazyk starousedlíky, Čechoameričany, a angličtinu nově příchozí imigranty. Tony miloval umění, hudbu, architekturu, cestování a fotografování. Sbíral knihy a umělecké sklo, ale i gramofonová alba, umělecké pohlednice a hudební CD. Stěny jeho domu byly pokryty mnoha tisky obrazů Alfonse Muchy a dalšími oblíbenými díly.

Celoživotní vášní Tonyho bylo houbaření. Zde dosáhl vysoké odbornosti, kterou získal dlouhodobým studiem nauky o houbách. Nebyl tedy jen svátečním českým houbařem, který zná 3 až 4 druhy hub a ty sbírá a do ostatních kope, ale on byl skutečným znalcem. Jeho úroveň dokazují stovky knih o houbách, které vlastní ve své knihovně, a své znalosti předával dál ostatním na přednáškách, kurzech a skupinových výpravách. Často byl volán i na pohotovost do oblastních nemocnic jako poradce při otravách houbami. Houby byly jeho oblíbenou zábavou, nejen že je chodil sbírat, ale také je rád sám vařil, sušil nebo nakládal a také štědře rozdával přátelům a známým.

Tony měl rád umění, hudbu, architekturu a fotografování a těmto tématům vě-

noval mnoho přednášek a prezentací. Miloval divadlo, koncerty, operu, ale hlavně cestování, kde mohl poznávat a fotografovat krásy celého světa. Po pádu komunismu jezdil každoročně do vlasti, aby navštívil rodinu a fotografoval architekturu, zámky, kostely, další různé pamětihodnosti a přírodu. Jeho cestování zastavilo až podlomené zdraví.

Také rád vyprávěl vtipy, byl dobrým společníkem, rád mluvil o české kultuře, hudbě, umění, architektuře a folkloru a českou kulturu a tradice všestranně podporoval. Každý rok v okruhu 6. prosince, kdy se slaví svátek sv. Mikuláše, si Tony nasazoval bílou paruku a dlouhé vousy a oblékal biskupská roucha, aby tak s mitrou na hlavě a berlou v ruce představoval tohoto světce, který dětem naděluje dárky, a dělal tak mnoho radosti pro rodinu a přátele i četné organizace, které pořádaly Mikulášské besídky.

Po celý život zůstal Tony věrným a horlivým katolíkem. Účastnil se života v amerických farnostech i aktivit České katolické misie v Chicagu. Pořádal zde přednášky, jazykové kurzy, pracoval jako dlouholetý redaktor Hlasů národa. V září 2010 mu biskup Mons. Petr Esterka, pověřený duchovní péčí o české katolíky v cizině, udělil za jeho celoživotní angažovanou práci medaili „Za službu církvi, vlasti a národu."

Tony byl povolán na věčnost po dlouhé, trpělivě snášené nemoci 26. ledna 2022. Když se zpráva o tom objevila na sociálních sítích, mnoho bývalých studentů a přátel napsalo, že byl skvělý učitel, milý, laskavý, jemný, vyrovnaný, trpělivý, nadšený, oddaný a společenský člověk. To jsou hlavní důvody, proč na něj budou lidé dlouho vzpomínat.

Ať odpočívá ve věčném pokoji.

Věra Jandáček Wilt,
jeho "sestřička", jak mi vždy říkal

Poslední rozloučení s Antonínem Jandáčkem se konalo v kruhu nejbližší rodiny v sobotu 29. ledna 2022 v kostele Divine Providence – Boží prozřetelnosti ve Westchestru, IL, kam pravidelně se svou manželkou chodívali. Zádušní mši svatou sloužil místní kněz Fr. Thomas Winikates za asistence diákona Jamese R. Spondera, koncelebroval Mons. Dušan Hladík, který se na závěr mše svaté se zesnulým rozloučil za českou komunitu. Poslední pocta byla zesnulému vzdána při vynášení rakve z kostela, kde zazněla vojenská večerka a čestná stráž obřadně složila americkou vlajku, která halila rakev „veterána amerického letectva" a předala ji na památku příbuzným. Pozůstatky zesnulého pak byly odvezeny ke zpopelnění. Videozáznam smutečního obřadu lze shlédnout na webových stránkách pohřebního ústavu Hitzeman, Brookfield, IL, který pohřeb zajišťoval na:
www.memorialslive.com/Jandacek

* * *

Antonín Jandáček byl dlouholetým členem České katolické misie v Chicagu. V misii se účastnil českých bohoslužeb a pořádal mnoho vzdělávacích a kulturních aktivit, nejprve v misii při farnosti Panny Marie Svatohoské v Ciceru a později v našem novém kostelc v Brookfieldu. Předně to byly večery pořádané chicagskou pobočkou Společnosti pro vědy a umění, kdy on jako předseda společnosti se svými věrnými spolupracovnicemi profesorkou Vladimírou Williamsovou a jednatelkou Věrou Rokničovou realizovali bezpočet přednášek, vzdělávacích a kulturních programů, besed a filmových večerů. Dále Tony vedl po mnoho let v naší misii kurzy českého jazyka pro „starousedlíky" a kurzy angličtiny pro nově příchozí. Věrnou pomocnicí mu zde byla manželka Carmella, která vždy zajišťovala vhodné občerstvení. V neposlední řadě patří Tonymu velký dík za redakční práci pro náš měsíčník Hlasy národa, kam dlouhé roky psal pravidelně anglické články o kultuře a tradicích českého národa a o historii, památkách a krásách naší vlasti, většinou doplněné jeho vlastními fotografiemi. Svými dary byl také štědrým podporovatelem naší misie.

Tony byl mužem hluboké víry, vždy s velikou zbožností přistupoval ke stolu Páně a také v době jeho nemoci jsem ho navštěvoval a byl rád, když se mohl vyzpovídat a přijmout Tělo Kristovo a opakovaně byl též posilován svátostí nemocných. Poděkování patří jeho ženě Carmelle, která mu byla po dobu 57 let věrnou manželkou, a oba naplnili svůj slib, že ve vzájemné lásce ponesou spolu všechno dobré i zlé až do smrti, a ruku v ruce kráčeli životem a spolu byli i na odpočinku v pečovatelském domě. Další poděkování patří sestře Věře za její nevšední péči, se kterou se o Tonyho i jeho ženu starala v době nemoci a vyřizovala všechny potřebné záležitosti.

Tony obvykle na Bílou sobotu o Velikonoční vigilii četl v našem kostele čtení ze Starého zákona o přechodu Izraelitů Rudým mořem, o tom, jak se zotročený židovský národ dostal na svobodu a stal se „vyvoleným lidem Božím." Toto čtení, jako jediné v celém roce, nekončí obvyklým zvoláním: „Slyšeli jsme slovo Boží," ale lektor říká poslední slova: „... a tehdy Mojžíš zazpíval Hospodinu tuto píseň..." a žalmista zanotujr: „Hospodinu chci zpívat, neboť je velmi vznešený..." Kéž tedy smrt pozemská je pro Tonyho přechodem z toho světa, do života věčného, kde bude zpívat Hospodinu novou píseň.

Vypráví se, že když umíral dnes už svatý papež Jan XXIII., navštívil ho tehdy jeho profesor cizích jazyků. Papež mu pokynul již slábnoucí pravicí a řekl: „Pane profesore, už mě nebudete učit žádným perfektům a plusquamperfektům a futurům a futurům exactům, protože tam, kam se nyní ubírám je jedinou společnou řečí láska." Kéž touto řečí mluví s Hospodinem i se všemi, kteří nás už na věčnost předešli, také náš milý pan profesor cizích jazyků Tony Jandáček...

S projevem upřímné soustrasti

manželce Carmelle
dceři Camille s rodinou
bratrovi Petrovi a sestře Věře
s rodinami

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Brookfieldu

Mše svatá za spásu duše zemřelého

Antonína Jandáčka

v České misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

bude obětována v sobotu
2.dubna 2022 v 6.30 večer

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenete v modlitbě.

Láska v metru

Kdybych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. Kdybych pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, láska nezávidí, láska se nevychloubá, není domýšlivá, nejedná nečestně, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když ji někdo ublíží, není škodolibá… (srov. 1 Kor 12,31-13,13)

Když jsem jel dnes do práce, sedl jsem si na volnou sedačku, otevřel jsem si jako obvykle knížku a začal číst. Víc než pěkná knížka mě ale zaujala vzniklá scenérie v metru. Na další stanici totiž do dveří vozu, kde jsem seděl, přistoupili nějací lidé. Dva staří manželé a jedna atraktivní mladá žena, která měla na břiše pod bundou miminko v klokance.

Dvojice starých manželů našlapovala nejistě, protože paní byla očividně nemocná. Patrně jí již příliš nesloužilo vnímání reality… Sotva se držela na nohou a pán ji pevně ale laskavě vedl k sedačce. Paní si vzdorovitě odmítala sednout, a tak ji muž jednoduchým chvatem s použitím jemného násilí posadil, protože by za jízdy zaručeně upadla. Manžel si k ní pak přisedl, pevně ji chytil za obě ruce, aby nespadla ze sedačky, a něco jí začal tiše zpívat, hladil jí po ruce, občas se navzájem zadívali do očí a někdy se vědomě dotýkali svými čely. Vedle nich byla ona maminka s miminkem, které vykukovalo z pod bundy a sledovalo oba seniory. Pohledy všech čtyř se občas navzájem setkávaly.

Byla to velmi dynamická a hluboká scenérie, která nelze popsat slovy. A já tušil, že se stane podkladem pro toto dnešní zamyšlení nad výše uvedeným biblickým textem, kterému se říká „velepíseň na lásku" (1 Kor 12,31-13,13). A upřímně řečeno, je mi jasné, že asi dost dobře nebudu schopen vyjádřit hloubku zážitku a symboliku toho, co jsem viděl v metru. Pokusím se alespoň načrtnout pár bodů, které vám snad dají podnět k vlastnímu uchopení tématu.

Scénu tvořili dva senioři a dvojice matky s dítětem. Vše bylo zasazeno do běžného všedního dne. Na manželském páru bylo vidět, že za sebou měli patrně dlouhý společný život. Jistě krásný, jistě i těžký a bolavý, prostě takový, jaký život bývá. Určitě před mnoha lety byli „krásnými mladými lidmi", kdy "milovat" lze jaksi bez obtíží a oni si jistě také prošli krásnou vzletnou zamilovaností. A následně pak dlouhým životem, kdy už ale křídla zamilovanosti mizí a je třeba se „pěšky" vydávat na dlouhou, náročnou, dobrodružnou a i bolavou cestu. Cestu lásky a za plnou láskou. Avšak povrchním měřítkem světa nebyli oni manželé nyní nijak „atraktivní". Krása jejich vztahu z nich přesto zářila. Vedle nich pak byla atraktivní mladá maminka s krásným miminkem. V této chvíli se v tomto metru cesty všech čtyřech účastníků scenérie jakoby protnuly na startu, na cestě a u cíle. Každý z těchto čtyř aktérů byl v jiné části jejich celoživotní cesty k tomu, co je označeno ve výše uvedeném biblickém citátu jako (naplněná a opravdová) láska.

Legendární Francouz Abbe Pierre se jednou vyjádřil, že:
„Život je trocha času, který nám byl dán,
abychom se naučili milovat,
a tak se připravili na setkání
s Věčnou Láskou - Bohem."

Jak dobře zacházet s časem

Kolik vzácného času se často ztrácí, když se lidé nechávají unášet svými fantaziemi a blouzní o hloupostech. Ztrácí se tím tolik vzácného času, který by mohl být využit lépe. Ba co víc: přichází potom pocit prázdnoty v srdci a rostoucí sklíčenost a smutek, které člověka oslabují.

Pokud někdo zbytečně ztrácí mnoho času, může mu pomoci osvědčená a moudrá pomůcka, shrnutá do jednoho hesla: Age quod agis!, tedy Dělej, co máš právě dělat! Čas pro odpočinek není vhodný na to, abys myslel na práci. Ale také práce vyžaduje, aby všechna tvá pozornost byla soustředěna na její provedení a ne na to, co bude později. A chvíle modlitby není vhodná k tomu, abys myslel na práci či odpočinek. Pokud s někým mluvíš, je dobré soustředit se na to, co říká, ale je dobré to zapomenout, když jdeš spát.

Ve vzpomínkách jednoho duchovního otce se píše, že se jeden mladý muž ptal, proč nedokáže žít v klidu a pokoji. Duchovní otec mu řekl: Nikdy nebudeš klidný, nenajdeš pokoj. V zimě totiž netrpělivě myslíš na to, kdy přijde jaro. Na jaře pak myslíš na polní práce v létě. Když se pracuje, máš plno starostí a myslíš na to, kdy práce skončí, a když přijde doba odpočinku, děsíš se toho, kolik práce tě čeká. Prostě nejsi nikdy tam, kde právě jsi, ale jsi vždy již někde jinde…

Svět pomíjí.
Kdo však koná, co chce Bůh,
zůstává navěky…
(1 Jan 2,17)

Převzato z: *www.vira.cz*

Srdečné blahopřání

Ing. Václavu Hlaváčovi

k 82. narozeninám, které oslaví 31. března

Ať koníček pádí
a zůstane stát,
až v tý zemi mládí,
kde já žiju rád.

Obraz Václava Hlaváče

Drahému příteli od dob studií, lesníku, přírodovědci, cestovateli a akademickému malíři letí z Britské Kolumbie z Kanady přes oceán přání všeho nejlepšího.

Milý Václave, rád na Tebe vzpomínám,
a přeji Ti hodně štěstí a zdraví
a vyprošuji Ti Boží požehnání
a stálý životní optimismus.
AHOJ
Ať Hoří Oheň Ježíšův!

Čech jazykem, Moravan srdcem
Jan Novotný

Vložte si do kalendáře

Česká Misie připravuje opět

POMLÁZKOVOU ZÁBAVU

na Velikonoční neděli 17. dubna 2022

Při této akci proběhne již tradiční

Výstava vín a ochutnávka vzorků

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve stejného vína nejpozději týden před akcí v České Misii.

Bližší informace podá Mons. Hladík
708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Nejkrásnější blahopřání

k životnímu jubileu,

které oslaví 8. března 2022

Josef Kocáb

Náš oslavenec dlouhá léta vedl Českou síň Karlín,
vysílal na vlnách Českého Rádia v Clevelandu,
a působil jako funkcionář
Národního Svazu Českých Katolíků
a mnoha dalších krajanských organizací.
Je čestným členem České Katolické Misie v Chicagu.

Milému jubilantovi děkujeme
za celoživotní obětavou práci
pro krajanskou rodinu v Clevelandu
a na jiných místech Spojených států,
za šíření naší národní kultury a udržování našich tradic,
za pěkné písničky i povzbudivá slova v rozhlase
a za štědrou podporu církve,
krajanských spolků a mnoha dalších podniků.

Milý Josefe, k Vašim 90. narozeninám Vám přejeme
a na přímluvu Matky Boží Panny Marie
a jejího snoubence a Vašeho patrona svatého Josefa
Vám v modlitbách vyprošujeme u Pána Boha
všechny potřebné milosti, dobré zdraví
a mnoho sil a životního elánu do dalších let.

Ať Vám Hospodin žehná
po všechny dny Vašeho života!
A sto let ať žije, žije nám!

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Katolické Misie v Chicagu

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service

Vroucí vzpomínka

8. března 2022 tomu bude šest let, co zemřela naše milovaná maminka, tchýně a babička paní

Otilie Zolmanová

Narodila se v rodině rolníka a později statkáře v Doubravce u Plzně 7. září 1911. Do Spojených států přicestovala 7. dubna 1967 po osmnáctiletém nuceném odloučení od manžela komunistickým režimem. Po příjezdu do Chicaga se okamžitě zapojila do činnosti Sdružení československých exulantů v Chicagu a Sdružení bývalých politických vězňů komunistického Československa. Byla dobrou matkou a babičkou a českou vlastenkou tělem i duší.

Zemřela 8. března 2016 ve věku 104 a půl roku.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 5. března v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si na ni s námi vzpomenou v modlitbě.

syn Václav Zolman s manželkou Annou
a vnučkou Nikolkou
snacha Jaroslava Zolmanová

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance
(Insurance & Annuity Sales)
Since 1879

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

(216) 341-0444

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat
v neděli 20. března 2022
v 1.00 po obědě
v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2021.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2021.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2022.
Bude předložen plán činnosti na rok 2022.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, president
a Rada České misie

Upřímná vzpomínka

18. března tomu budou čtyři roky, co byla povolána milosrdným Bohem do věčného domova naše sestra v Kristu

Alena Pokorná

Narodila se 2. února 1921 v Budyni nad Ohří v Čechách.
Studovala katechetiku na Univerzitě ve Frieburgu ve Švýcarsku a filosofii na Univerzitě Karlově v Praze.
V letech 1947-48 učila náboženství v Trmicích u Ústí nad Labem.
V roce 1949 uprchla přes západní Berlín do exilu.
V Německu pracovala též pro Rádio Svobodná Evropa.
V roce 1954 přišla do USA a napojila se na benediktinský klášter v Lisle.
Studovala pedagogiku, angličtinu a ruštinu na St. Procopius College.
Přijala východní ritus a připravovala se na misie do Ruska.
V roce 1955 se stala oblátkou sv. Benedikta.
Zálibu v malování povýšila na odbornou úroveň, když studovala na Umělecké škole v Mineapolis a Umělecké akademii v Chicagu.
Její nádherné akvarely byly velice oblíbené a umělecká plátna s obrazy světců zdobí dodnes kostel naší České misie.
Učila dlouhá léta jako učitelka na církevních školách v Lisle a posléze u sv. Anežky České v Chicagu.

Zemřela 18. března 2018 v požehnaném věku 97 let v České misii v Brookfieldu, kde mnoho let bydlela.

Je pochována na hřbitově Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu, kde se denně účastnila mše svaté a ráda setrvávala v modlitbách, ve středu 16. března 2022 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na tuto zbožnou duši vzpomenete v modlitbě.

Rodina Vedralova
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie

Vděčná vzpomínka

Letošního 27. března si připomeneme páté výročí, kdy byl povolán na věčnost náš milovaný tatínek, dědeček a pradědeček, pan

Edward Vedral

se narodil 20. února 1927 v Českých Budějovicích. Jeho otec byl katolický novinář a matka učitelka. Potom se přestěhovali do Mladé Boleslavi a po válce do Liberce. Po ukončení gymnázia začal studovat v roce 1946 na novinářské fakultě na Vysoké škole politické a sociální v Praze. Odtud přestoupil na Právnickou fakultu Univerzity Karlovy, ale v rámci politických čistek byl v roce 1949 vyloučen. Po roce 1989 mu Karlova univerzita jako satisfakci udělila čestný doktorát práv. Protože se o něj začala intenzivně zajímat StB, rozhodl se odejít za hranice. Po několika pokusech se mu to podařilo v říjnu 1949. V uprchlickém táboře v Ludwigsburgu u Stuttgartu v Německu se setkal se svou snoubenkou Alicí, v prosinci měli církevní svatbu a v listopadu 1950 se jim narodila dcera Alička. V letech 1951-52 působil jako redaktor rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Mnichově. V červnu 1952 rodina dostala přistěhovalecké vízum do USA. Přičiněním Ambrože Ondráka, opata českého benediktinského kláštera v Lisle a s podporou exulantského redaktora Emila Petříka se usadili v Chicagu. Zde pak Eda pracoval 37 let ve firmě General Electric.
V Chicagu se jim narodil syn Eda a postupně následovala děvčata – Marie, Ludmila, Pavla, Blanka, Albína a nejmladší Dana. Ve svém požehnaném věku se Eda dožil třinácti vnoučat a deviti pravnoučat.
Od počátku se Vedralovi také zapojili do různých exulantských a církevních spolků a organizací. Eda byl tajemník Československého Orla v exilu v Chicagu, redaktor měsíčníku Katolický Dělník a redaktor českých novin Hlasatel. Vedralovi se také velmi angažovali ve všem, co se týkalo sochy Panny Marie v exilu, jak jejího zbudování v roce 1954, tak organizováni pouti do Lisle a nakonec převezení do Prahy po roce 1989.
V roce 1972 Eda, společně s několika dalšími nadšenci, založili českou trampskou osadu Dálava, kterou Eda vedl jako šerif 35 let. Organizovali trampské potlachy po celých USA a Kanadě, pořádali trampské festivaly, zábavy, koncerty, besídky a další kulturní podniky. Zvali vyhlášené umělce československého exilu a po revoluci přední umělce z České republiky. Rodina Vedralova byla vždy oporou české katolické komunity v Chicagu, manželé Vedralovi byli zakládajícími členy České katolické misie v Ciceru. Eda přispíval články do měsíčníku Hlasy národa. Manželům Vedralovým biskup Petr Esterka udělil medaili Za službu církvi, vlasti a národu.
Rodinu bolestně zasáhla nemoc a smrt jejich jediného syna Edwarda juniora, který zemřel počátkem roku 2016.
V únoru 2017 oslavil Eda Vedral v kruhu rodiny i početných přátel svoje životní jubileum, 90. narozeniny.
Krátce na to byl 27. března nečekaně povolán na věčnost.
Pochován je na Hřbitově Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za Edwarda Vedrala i jeho zemřelou manželku Alici budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 20. března v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na naše zemřelé vzpomenou v modlitbě.

dcery Alička, Marie, Ludmila, Pavlína, Blanka, Albínka a Dana a snacha Trudy s rodinami

Španělské misie v San Antoniu

San Antonio je druhé největší město v Texasu a sedmé nejlidnatější město v USA. Žije zde asi 1,8 milionu obyvatel, na ploše 1067 km². Každoročně toto místo navštíví mnoho milionů turistů. Město je pojmenováno po svatém Antonínu Paduánském, který má svátek 13.června. Právě v tento den se zde zastavila v roce 1692 španělská expedice. Město bylo založeno jako španělská misie a koloniální základna v roce 1718 a v roce 1731 se stalo první civilní osadou v dnešním Texasu. Oblast byla stále součástí Španělské říše a později Mexické republiky. Je to nejstarší obec ve státě, která 1. května 2018 oslavila 300. výročí založení. V okruhu města se nachází pět španělských pohraničních misií z 18. století. Dnes jsou součástí Národního historického parku The Alamo a San Antonio Missions a v roce 2015 byly společně zapsány na seznam světového dědictví UNESCO. 13. září 1987 navštívil San Antonio papež Jan Pavel II. Historické misie v San Antoniu navštívila také skupina poutníků z Chicaga při cestě do Texasu v září roku 2021. Rádi bychom se podělili několika dojmy z této pouti.

Památník zakladatelů San Antonia na hlavním náměstí

Z historie misií

Brzy po objevení Ameriky v roce 1492 začíná kolonizace tohoto „Nového světa." První Evropané, kteří podnikali cesty do severnějších oblastí Severní Ameriky, byli Španělé a Francouzi. Zatímco Španělé osidlovali tzv. Nové Španělsko tedy dnešní Mexiko a jihozápad USA, kde se dnes nachází státy Nové Mexiko, Kalifornie a Texas, naopak Francouzi prozkoumávali spíše sever Ameriky, kterému dali název Kanada.

Vedle hospodářské a politické kolonizace se také rozvíjely misie, tedy náboženské základny, kde se šířilo katolické učení mezi domorodými indiány. Šíření víry bylo svěřeno řeholním řádům – Dominikánům, Jezuitům a Františkánům. Hlavními kolonizačními jednotkami byly *presidio* (opevněný kostel) a *pueblo* (město), *misión* (vesnice – venkovské sídlo). Na území současného státu Texas Španělsko různě dlouhou dobu provozovalo dvacet šest misí.

Práce zde byla svěřena Františkánským misionářům, kteří usilovali o to, aby se život v jednotlivých misiích podobal životu španělských vesnic a jejich kultuře, aby se domorodí Američané stali španělskými občany a dobrými křesťany. Na bázi komunitního života měli domorodí obyvatelé získat praktické dovednosti i potřebné vzdělání. Misionáři a jejich pomocníci je učili odborným praktikám – používání zemědělského nářadí jako byl např. pluh, dále využívání domácích zvířat jako byli koně, voli a muly k práci a v neposlední řadě to bylo mnoho řemesel, která se brzy stala nepostradatelnými. Tak se pod vedením mistrů z Evropy z domorodců stávali kováři, tesaři, zedníci, tkalci látek, krejčí a podobně, ale také umělci – řezbáři, sochaři, malíři, výrobci hudebních nástrojů. Centrem každé misie byl kostel a klášter, kde se domorodci učili katolickému náboženství, přijímali křest, scházeli se k modlitbám a dalším bohoslužbám, přijímali ostatní svátosti, a kde se také všeobecně vzdělávali.

Od domorodých Američanů se očekávalo, že ve společenství misie dospějí v křesťanství a ve španělských politických a ekonomických praktikách, a potom až nebudou potřebovat komunitní vedení, budou začleněni do běžné koloniální společnosti. Tento přechod od statusu mise k běžné španělské společnosti, když k němu došlo oficiálním způsobem, se nazýval „sekularizace". V tomto případě pak došlo k privatizaci obecního majetku mise, směr občanského života se stal čistě světskou záležitostí a směr života církve byl přenesen z misijních řádů do obvyklé struktury katolické církve jednotlivých farností pod vedením diecéze. Ačkoli koloniální právo nestanovilo přesný čas, kdy k tomuto přechodu má dojít, zvyšující se tlak na sekularizaci ukončil činnost většiny misií v posledních desetiletích 18. století.

Systém misií byl pro domorodé Američany velmi výhodný, protože je často chránil před příliš podnikavými španělskými civilisty a vojáky, kteří mnohdy zneužívali nebo dokonce zotročovali Indiány, a tak rostlo nepřátelství. Nakonec nebyl systém misií dostatečně politicky silný, aby chránil domorodé Američany před rostoucí mocí farmářů a jinými obchodními zájmy, které usilovaly o kontrolu nad misijními pozemky a pracovní silou představovanou domorodými Američany. V prvních několika letech nové Mexické republiky – 1824 až 1830 – byly všechny misie působící v Texasu oficiálně sekularizovány, s jedinou výjimkou misií v okrese El Paso, které byly diecézním kněžím předány až v roce 1852.

Misie v San Antoniu

Nejstarší misie v oblasti San Antonia byla Františkánskými kněžími založena v roce 1718. Měla název San Antonio (sv. Antonína) de Valero (Alamo) a nachází se jižně od San Pedro Springs. Druhou misii založil v zimě 1720, otec Antonio Margil de Jesus a dostala název San José (sv. Josefa) y San Miguel de Aguayo a byla postavena jižně od centra španělské obrany v San Antonio de Bexar.

Koncem 17. století Nové Španělsko zmařilo francouzský vpád do východního Texasu. Když potom Španělská Koruna stáhla finanční a vojenskou podporu, byly misie ve východním Texasu uzavřeny a přemístěny, aby sloužily indiánům Coahuiltecan (kwa-weel-tekens). V roce 1731 Františkáni přesunuli tři z těchto misií blíž k břehům řeky San Antonio, do oblasti nedaleko Misie San José. Tyto misie se staly známými jako Nuestra Señora de la Purísima Concepción (Neposkvrněné početí Panny Marie), San Juan Capistrano (sv. Jan Kapistránský) a San Francisco (sv. František) de la Espada.

Každá misie byla obecně soběstačný komplex, který zahrnoval chráněnou budovu s obytnými místy pro její obyvatele (vojáky, domorodé obyvatelstvo a misionáře), dílny, kostel, sýpku, mlýn a hřbitov. Každá misie měla svá vlastní zemědělská pole a rozsáhlé pastviny a ranče pro dobytek, které produkovaly nejen dostatečné množství jídla pro obyvatelstvo, ale i přebytek, který byl distribuován

do méně úspěšných misií nebo byl prodán. Voda čerpaná z řeky San Antonio zavlažovala pole misií. Toto zavlažování bylo provedeno prostřednictvím „acequias," rozsáhlého systému kanálů, který v některých oblastech slouží dodnes.

Systém misií se snažil přivést indiány do španělské společnosti soustředěním roztroušených kmenů do komunit pod správou církve. Pod vedením Františkánů domorodí indiáni tyto komunity budovali, naučili se stavět kamenné budovy, učili se hospodařit a rozvíjet stabilní ekonomický systém. Misie fungovaly především jako náboženská centra a také základny pro získání španělského občanství. Indiáni byli vychováváni k podřízenosti Španělské Koruně a současně získávali odborné dovednosti potřebné pro ekonomickou soběstačnost.

I když, jak bylo výše zmíněno, všechny historické misie v oblasti San Antonia zanikly, byly v poslední době obnoveny jako kulturní památky. Jejich kostely stále fungují jako farní kostely. Misijní kostely Concepción (Neposkvrněné početí Panny Marie), Espada (Sv. František) a San Juan (Sv. Jan) patří do arcidiecéze San Antonio. Kostel v misii San José (Sv. Josef) patří františkánskému řádu menších bratří (minoritů). Všechny tyto misie leží v národním historickém parku San Antonio Missions, které vlastní služba Národního parku.

5. července 2015 na 39. zasedání UNESCO v německém Bonnu byly Misie v San Antonio zapsány na seznam světového dědictví, kde je již celkově zapsáno 1154 památek. Pouze 24 míst se nachází ve Spojených státech. Misie v San Antonio jsou prvním místem světového dědictví v Texasu a nyní se řadí k historickým místům po celém světě, jako je Tádž Mahal v Indii nebo nebo Velké pyramidy v Gíze v Egyptě.

Pět Španělských misií v San Antoniu

Řetěz pěti misií zřízených podél řeky San Antonio v 18. století se stal největší koncentrací katolických misií v Severní Americe. Misie byly postaveny především na rozšíření španělského vlivu v Novém Světě severně od Mexika. Misie sloužily mimojité také k začlenění původních obyvatel do španělské společnosti. Čtyři misie – v San Jose, San Juan, Concepción a Espada byly původně založeny ve východním Texasu a později sem byly přeneseny.

Misie Svatého Antonína zvaná Alamo založená v roce 1718

Misie San Antonio de Valero, která se běžně nazývá Alamo, byla založena 1. května 1718 jako první španělská misie na řece San Antonio. Byla pojmenována podle Svatého Antonína Paduánského, patrona zakladatele misie, Otce Antonia de Olivares z řádu Františkánů a druhá část názvu je podle místokrále Nového Španělska, jehož součástí byl i Španělský Texas, Markýze de Valero. Byla založena jako mezistanice mezi misiemi, které již existovaly ve východním Texasu a dalšími základními misiemi v Mexiku.

Původní místo misie bylo na západ od San Pedro Springs, pak ale byla misie několikrát přemístěna, až nakonec našla definitivní stanoviště nad zákrutem řeky San Antonio, kde by bylo snadnější se bránit útokům. Původní stavby v misii byly zhotoveny ze dřeva a rákosu, první kamenná budova byla postavena v roce 1727. Dnešní komplex známý jako Alamo byl postaven až v roce 1744, ale většina z jeho původní podoby se nezachovala. Misie se postupně rozrostla o sýpku, chudobinec a příbytky pro kněze, domorodce a vojáky. Budovy obklopila zeď, aby byly chráněné před častými nájezdy Apačů. Venku za zdí byla zemědělská půda misie a ranče - statky pro dobytek a koně.

Misie sloužila Coahuiltecan domorodým Američanům až do roku 1793, kdy její činnost skončila. V té době byla půda a dobytek rozděleny mezi třicet devět Indiánů, kteří zůstali na misii. Budovy

Misie Svatého Antonína zvaná Alamo

později sloužily jako domov pro jednotku mexické armády a poté se v roce 1806 staly vojenskou nemocnicí Texaské revoluce. Během Mexicko-americké války zde byly uloženy zásoby pro americkou armádu.

V únoru roku 1836 se stala pevnost Alamo dějištěm bitvy o udržení Texasu. Hrstka 189 mužů, většinou dobrovolníků, bránila po dobu 13 dní pevnost proti přesile 4000 vojáků mexického generála Antonia Lópeze de Santa Any, jenž usiloval o připojení Texasu k Mexiku. Generál navrhl obráncům vzdát se bez boje. Velitel pevnosti s tím nesouhlasil, protože doufal v pomoc texaské armády Sama Houstona. Generál Antonio López na pevnost zaútočil a nakonec přes statečný odpor obránců byla obrana zlomena, poté co velitel Viliam Travis padl. Při obraně padlo 150 Američanů, zatímco útočící Mexičané měli 1250 mrtvých. Smrt Američanů se stala symbolem boje za svobodu.

Od roku 2011 je toto historické místo, ve vlastnictví státu Texas a slouží jako památník. Starají se o něho Dcery republiky Texasu, což je asociace zaměřená na udržování paměti zakládajících rodin a vojáků Republiky Texas. Členství je omezeno na potomky předků, kteří „poskytli věrnou službu Texasu" před 19. únorem 1846, což je datum, kdy republika zanikla a Texas předal svoji suverenitu Spojeným státům jako 28. stát USA.

Misie Svatého Josefa založená v roce 1720

Brzy po misii Alamo byla založena druhá misie San José y San Miguel de Aguayo. Krátce po svém založení byla misie San Antonio de Valero přeplněna uprchlíky z uzavřených východo texaských misií a otec Antonio Margil de Jesús obdržel povolení od guvernéra Coahuila a Texas, markýze de San Miguel de Aguayo, vybudovat novou misii. Tak byla 23. února 1720 založena misie San José y San Miguel de Aguayo asi pět mil po proudu řeky jižně od San Antonio de Valero. Stejně jako San Antonio de Valero sloužila misie San José domorodcům z Coahuiltecan. První budovy ze štětce, slámy a bláta byly rychle nahrazeny velkými kamennými stavbami, včetně pokojů pro hosty, kanceláří, jídelny a spíže. Kolem hlavní části misie byla postavena masivní vnější hradba a do ní byly zabudovány místnosti pro 350 Indiánů.

Nový kostel, který dodnes stojí, byl postaven v roce 1768 z místního vápence. Pozemky misie byly dány jejím Indiánům v roce 1794 a misijní činnost byla oficiálně ukončena v roce 1824. Poté byly budovy domovem vojáků, bezdomovců a banditů. Areál byl obnoven v roce 1930 a je nyní státním a národním historickým místem.

Misie Svatého Josefa

San José y San Miguel de Aguayo je nejznámější z texaských misií. Od počátku byla vzorovou misijní organizací a významným společenským centrem. Návštěvníci si pochvalovali její unikátní církevní architekturu, skvostný kostel s průčelím zdobeným nádhernými sochami, rozlehlý klášter s bohatým příslušenstvím a venku bohatá pole a pastviny. Velikost komplexu svědčí o pověsti San José jako „královny misií." Když vejdeme do areálu vstupní branou, zapůsobí na nás ihned impozantním dojmem. Obrovské nádvoří misie je důmyslně rozvrženo do posledního detailu a ukazuje, jak důležitý byl život komunity. Masivní kamenné zdi sloužily k obraně. Obyvatelé misie se naučili používat střelné zbraně k odražení nepřátelských útoků Komančů a Apačů. Také vše ostatní svědčí o dovednosti obyvatel misie. Jsou zde řemeslnické dílny, zdroj pitné vody, stáje pro dobytek, venkovní ohniště pro přípravu pokrmů, ale na svou dobu byly neuvěřitelně praktické i příbytky pro jednotlivé rodiny zabudované do hradební zdi tvořené obvykle dvěma místnostmi opatřenými nábytkem a vybavenými i krbem pro vytápění. Místní kostel dodnes slouží církevním účelům a bohoslužby jsou zde hojně navštěvované místními obyvateli, ale také turisty a poutníky.

Misie Svatého Jana Kapistránského založená v roce 1731

Misie San Juan Capistrano byla původně misií San José de los Nazonis ve východním Texasu. Když byla v roce 1731 přemístěna do San Antonia, byla přejmenována, aby nedošlo k záměně s misií San José y San Miguel de Aguayo. Nachází se 3 míle jižně od Misie San José na východním břehu řeky San Antonio. Misie San Juan Capistrano sloužila domorodcům z Coahuiltecan a byla to nejvzdálenější z misií od ústředí v Bexaru. Byla často přepadávána Apači.

Misie Svatého Jana Kapistránského

Již v roce 1762 měla misie kamenný kostel a kamenná obydlí pro kněze a vojáky, kteří v misii žili. Podél hradeb byly z vnitřní strany postaveny příbytky z nepálených cihel, v nichž bylo ubytováno 200 obyvatel původních Američanů. Misie byla sekularizována v roce 1794, kdy majetek byl rozdělen mezi zbývající Indiány žijící v misii. Kněz tam nadále pořádal bohoslužby, ale další misijní aktivity skončily. Kostel byl v poslední době obnoven a je stále aktivní farností.

Misie San Juan Capistrano se během krátké doby stala díky úrodné půdě a pastvinám regionálním dodavatelem zemědělské produkce, ale i jiných výrobků. V sadech a zahradách za hradbami rostly broskve, melouny, dýně, hrozny a papriky. Její zavlažovaná pole produkovala kukuřici, fazole, sladké brambory, tykve a dokonce i cukrovou třtinu. V roce 1762 měla stáda misie San Juan čítat 3 500 ovcí a téměř tolik dobytka. Indiáni také ve svých dílnách zhotovovali různé výrobky ze železa, dřeva, plátna a kůže. Všechny misie v oblasti San Antonia byly nejen soběstačné, ale podporovaly i okolní osady a nedalekou pevnost. V dobrých časech s přebytečnými zásobami misie také obchodovaly. Tato prosperující ekonomika jim pomohla přežít epidemie i válku.

Misie Neposkvrněného početí Panny Marie

Misie Neposkvrněného početí Panny Marie založená v roce 1731

Tato misie byla původně založena na řece Angelina ve východním Texasu v roce 1716 jako Mission Nuestra Señora de la Purísima Concepción de los Ainais a sloužila kmenu Ainais. Byla uzavřena kvůli hrozbě napadení od Francouzů a znovu otevřena v roce 1721. V roce 1730 se dočasně přestěhovala do současného Austinu. V roce 1731 byla definitivně přesunuta do San Antonia, kde byla přejmenována na Mission Nuestra Señora de la Purísima Concepción de Acuña. Název byl změněn, protože misie již nesloužila kmenu Ainais a její nový název byl na počest současného místokrále Mexika.

Misie zdědila pozemky uzavřené mise San Franscisco Xavier de Najera 3 míle jižně od San Antonio de Valero. Většina domorodých Američanů na misii byli Coahuiltecans, kterým se však moc nelíbila tvrdá kázeň života v misii, proto často utíkali, ale bývali násilně přivedeni vojáky nebo kněžími zpět.

Současná budova kostela byla dokončena v roce 1755 a je nejstarším původním kamenným kostelem ve Spojených státech. Je postaven ve

tvaru kříže se stěnami o tloušťce 45 inčů. Misie byla uzavřena v roce 1794 a majetek byl rozdělen mezi obyvatele misie z řad domorodých Američanů. Ti ale nakonec všichni do roku 1800 odtud odešli. Po určitou dobu byly budovy využívány jako stodola na krmivo pro dobytek. V roce 1855 byla půda a kostel dány Bratřím Panny Marie, kteří chrám vyčistili a začali znovu vykonávat bohoslužby. Nyní je kostel přístupný veřejnosti k modlitbě a areál součástí národního parku.

Kostel v misii Concepción vypadá v podstatě tak, jak vypadal v polovině 18. století a stále slouží jako centrum náboženského života. Barevné geometrické vzory, které kdysi pokrývaly povrch zdí kostela, již dávno vybledly a dnes už nejsou viditelné. Uvnitř jsou však původní malby náboženských symbolů a architektura velmi dobře zachovány. Zdejší misie byla dobře známá svou náboženskou činností. Katoličtí misionáři se snažili nahradit tradiční indiánské rituály náboženskými svátky a novými symboly křesťanské víry. Indiáni si brzy místo totemů a různých amuletů oblíbili obrázky a řezby svatých a další předměty katolické úcty. K poučení domorodců kromě kázání sloužily také náboženské hry a slavnosti. Zatímco některé z prvních konverzí Indiánů byly jen formální, díky trpělivé práci misionářů, pečlivé náboženské výchově a působivým obřadům docházelo více a více k pravému obrácení a zbožnému přijímání svátostí, a tak byly misie do značné míry úspěšné.

Misie Svatého Františka založená v roce 1731

Misie San Francisco de la Espada stejně jako její sestry misie San Jose, San Juan a Concepción, má své počátky ve východním Texasu. Původně se nazývala San Francisco de los Tejas a byla to vůbec první misie založená na území tzv. Španělského Texasu.

Během své expedice z Mexika na sever se Španělé setkali se zástupci kmene Caddo, kteří žili mezi řekou Nejsvětější Trojice a Červenou Řekou. Tito lidé projevili zájem o poznání křesťanství, a následující rok guvernér Alonso De León vedl výpravu za účelem založení první misie ve východním Texasu. Ta byla založena poblíž vesnice Nabedaches 1. června 1690.

Během prvních dvou let existence musela misie čelit mnohým těžkostem, protože povodeň a poté sucho jim zničily jejich úrodu. Když pak epidemie zabila polovinu místního obyvatelstva, byli domorodci přesvědčeni, že smrt způsobili misionáři. V obavě z útoku 25. října 1693 misionáři zakopali misijní zvon, zapálili budovu misie a utekli do Mexika.

Misie Svatého Františka

Nádherný sochami zdobený portál kostela v misii Svatého Josefa

Misie byla pak opět obnovena 3. července 1716 jako Nuestro Padre San Francisco de los Tejas. V roce 1721 byla přejmenována na Mission San Francisco de los Neches. Nakonec byla misie přesunuta v roce 1731 k řece San Antonio kde byla přejmenována na Mission San Francisco de la Espada.

Misie sv. Františka dnes vypadá skoro stejně jako v polovině 18. století. Španělští misionáři se snažili o to, aby život misijní komunity byl podobný jako život na španělské vesnici. Aby naučili domorodé Indiány hospodařit, učili je vedle zemědělství také mnoha řemeslům. Muži se naučili tkát látky. Nepostradatelní byli kováři, kteří opravovali zemědělské nářadí a rozbité kovové nástroje. Jiní se učili tesařství, zednictví a kamenictví pro stavbu složitých budov. Espada byla jediná misie, která vyráběla cihly, což je stále možné vidět na budově kostela. Řemeslné dovednosti z období misie byly přínosem pro post-koloniální růst San Antonia. Odkaz misijních řemeslníků se ve městě projevuje dodnes.

Misie San Francisco de la Espada je nejjižnější z řetězu misií ležících na řece San Antonio. Její areál je dnes součástí Národního parku. Návštěvníky upoutá překrásný kostel sv. Františka s přilehlým farním střediskem. Krásná je také květinová výsadba kolem kostela. V místní farnosti je aktivní katolické společenství.

Jak již bylo popsáno, misie San Jose, San Juan, Concepción, a Espada nadále fungují jako živé farnosti katolické církve a všechny jsou otevřené pro veřejnost. Tak tyto misie nejsou pouhým muzeem a národní kulturní památkou, ale do jisté míry plní i dnes svoje původní poslání při šíření víry v Boha, při hlásání evangelia Ježíše Krista a rozdílení Boží milosti skrze svátosti, které se zde udělují.

Dominika Brabcová,
Česká misie Chicago

Konec Přemyslovců v roce 1306?

Ne, žili ještě dalších 215 roků. Po mužské linii vymřeli před 500 roky.

Ve škole jsme se učili, že rod Přemyslovců vymřel po meči roku 1306. Tehdy byl v Olomouci zavražděn v pořadí 7. český král Václav III. (panoval krátce, v letech 1305–1306). Byl synem českého, uherského a polského krále Václava II. a jeho manželky Guty Habsburské. Král Václav III. se narodil dne 6. 10. 1289 v Praze, zemřel dne 4. 8. 1306 v Olomouci. Kromě toho, že byl králem českým a markrabětem moravským, byl také králem uherským. O polskou korunu, zděděnou po svém otci, se právě chystal bojovat. Zemřel ve věku nedožitých 17 let.

Socha zavražděného krále Václava III. v Olomouci

Smrtí krále Václava III. rod Přemyslovců z dějin střední Evropy úplně nezmizel. Teprve roku 1521 zemřel poslední mužský příslušník přemyslovské dynastie – její opavské větve. Byl jím kníže Valentin Hrbatý, který se narodil pravděpodobně roku 1485 a zemřel dne 13. 11. 1521.

Zakladatelem opavské knížecí větve rodu Přemyslovců byl kníže Mikuláš I. Opavský (* roku 1255, † 26. 7. 1318). Ten byl nemanželským synem českého krále Přemysla Otakara II. a mladičké šlechtičny, která patřila do družiny stárnoucí, neplodné české královny. Milenka se jmenovala Anežka z Kuenringu (nyzývali ji též Palceřík). Pocházela z významného rakouského šlechtického rodu. Panovník tehdy ještě neměl manželského syna a tedy ani legitimního nástupce trůnu. Proto se obrátil na papeže s prosbou, aby nemanželskému synu Mikuláši zajistil českou korunu tím, že ho uzná za právoplatného králova syna.

Papež Mikuláše I. Opavského sice za právoplatného králova syna uznal, jeho nárok na český trůn však nepotvrdil. Mikuláš se stal (pouze) vládcem Opavska. Údajně se ve věku 23 let účastnil bitvy na Moravském poli, ke níž došlo v létě roku 1278. Tam jeho otec, český král Přemysl Otakar II., padl. On sám byl po prohrané bitvě odveden do uherského zajetí. V roce 1290 vstoupil do českých dějin znovu, když nechal uvěznit a nakonec před hradem Hluboká popravit revoltujícího šlechtice pana Záviše z Falkenštejna.

Po zavraždění krále Václava III. v Olomouci se v roce 1306 Mikuláš I. Opavský pokusil znovu opanovat Opavsko. Po jeho počátečním přijetí se proti němu (pravděpodobně v roce 1308) vzbouřila místní šlechta a Mikuláše I. Opavského vyhnala. Povstání opavské šlechty pravděpodobně souviselo s rezignací Habsburků na boj o české království po násilné smrti německého krále Albrechta I. Habsburského. Mikuláš I. se poté uchýlil do Plumlova a do Brna. V Brně nechal znovu vybudovat Minoritský kostel svatých Janů. V tomtéž kostele byl dne 25. 7. 1318 pohřben „dosti jsa chud na statky, ale bohat na ctnosti".

Opavsko od roku 1308 držel ve svém vlastnictví lehnický kníže Boleslav. Ten je zabral jako náhradu za nevyplacené věno své manželky Markéty, sestry krále Václava III. Teprve krátce před svou smrtí se dočkal Mikuláš I. Opavský určité satisfakce, když jeho syn Mikuláš II. Opavský složil do rukou nového českého krále Jana Lucemburského lenní slib. Kníže Mikuláš II. Opavský pak mohl

Klášterní kostel sv. Ducha v Ratiboři, kde je pohřben poslední Přemyslovec Valentin Hrbatý

opavské knížectví převzít do přímé správy.

Se smrtí pana Valentina Hrbatého roku 1521 je spojeno definitivní vymření rodu Přemyslovců po meči. Do roku 1506 spravoval kníže Valentin Hrbatý území Ratibořska a Opavska spolu se svými staršími bratry Mikulášem VII. Ratibořským a Janem VI. Ratibořským. Po jejich smrti roku 1506 vládl sám. Zemřel dne 13. 11. 1521 na svém hradě Ratiboři ve Slezsku. Podle dochovaných dobových zpráv byl Valentin Hrbatý mužem vznešeným a moudrým, který dbal na dobré mravy.

Mnoho informací o jeho životě se nám však nedochovalo. V letopisech z oblasti Ratibořska bychom ani nenašli zmínku o smrti tohoto posledního Přemyslovce. Přitom se nepochybně jednalo významnou událost hodnou zaznamenání. Jakoby vymření přemyslovského rodu nikoho nezajímalo. Za jakési znovuobjevení osoby Valentina Hrbatého vděčíme archeologům. V roce 1997 archeologický výzkum v ratibořském klášteře dominikánek prováděla paní Krystyna Kozlowska. Ta tehdy objevila hrob Valentina Hrbatého. O tom, že jde o posledního příslušníka rodu Přemyslovců, svědčí rituálně zlomený meč, položený na víko rakve zesnulého knížete Valentina Hrbatého...

Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

MLADÝM

Známe Nový zákon?

1. Který evangelista uvádí Kristův rodokmen?
   a) Matouš
   b) Marek
   c) Lukáš
   d) Jan

2. Kdo popisuje zvěstování narození Ježíše Krista Panně Marii andělem Gabrielem?
   a) Matouš
   b) Marek
   c) Lukáš
   d) Jan

3. Kdo vypráví o ďábelském pokušení Pána Ježíše na poušti?
   a) Matouš
   b) Marek
   c) Lukáš
   d) Jan

4. Kam vylezl celník Zacheus, aby viděl Ježíše, až půjde kolem?
   a) na střechu domu
   b) na hradbu u brány města
   c) na fíkovník

5. Kde najdeme Ježíšovo podobenství o marnotratném synu?
   a) Matouš
   b) Marek
   c) Lukáš
   d) Jan

6. Kolik košů zbytků posbírali při zázračném rozmnožení chleba a ryb a nasycení 5000 mužů?
   a) čtyři
   b) sedm
   c) dvanáct

7. Kdo popisuje příběh o vzkříšení Lazara?
   a) Matouš
   b) Marek
   c) Lukáš
   d) Jan

8. Kde najdeme, jak Ježíš ustanovil křest, když řekl učedníkům: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého?"
   a) Matouš
   b) Marek
   c) Lukáš
   d) Jan

9. Kde najdeme, jak Ježíš ustanovil svátost smíření: „Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou?"
   a) Matouš
   b) Marek
   c) Lukáš
   d) Jan

10. Jak se jmenoval první pohan, kterého apoštol Petr přijal do církve?
    a) Timotej
    b) Kornélius
    c) Ananiáš

11. Kde došlo k obrácení apoštola Pavla?
    a) u Damašku
    b) v Jeruzalémě
    c) u Jordánu

12. Kde byli poprvé učedníci Krista nazváni křesťany?
    a) v Antiochii
    b) v Jeruzalémě
    c) v Římě

13. Kde sv. Pavel bilancuje svůj život: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval."
    a) v listu Galaťanům
    b) v 1. listu Korinťanům
    c) v 2. listu Timotejovi

14. Kde najdeme poučení, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.
    a) v listu Římanům
    b) v listu apoštola Judy
    c) v 2. listu apoštola Petra

15. Kdo připomíná, že jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků?
    a) list sv. Jakuba
    b) 3. list sv. Jana
    c) 2. list Soluňanům

16. V kterém listu jsou slova: „Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí."
    a) v listu Titovi
    b) v 1. listu sv. Jana
    c) v listu Židům

17. Kolik listů měl napsat při zjevení na ostrově Patmos apoštol Jan církevním obcím v Malé Asii?
    a) tři
    b) sedm
    c) dvanáct

18. Kam uprchla žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy, když porodila Božské dítě, aby se zachránila?
    a) na poušť
    b) k řece Eufratu
    c) na horu Sión

Možná to pro vás bylo tentokrát trochu těžší, ale čtěte Bibli, tam to všechno je. Nyní je doba příhodná, můžete si v postu místo televize nebo surfování po internetu, či ťukání do telefonu přečíst Nový zákon.

Abyste řešení dnešního kvizu neměli tak snadné, správné odpovědi najdete v uvedených kapitolách:

1. Mat 1 + Luk 3, 2. Luk 1, 3. Mat 4 + Mk 1 + Luk 4, 4. Luk 19, 5. Luk 15, 6. Mk 6, 7. Jan 11, 8. Mat 28, 9. Jan 20, 10. Skutky 10, 11. Skutky 9, 12. Skutky 11, 13. 2 Tim 4, 14. 2 Petr 3, 15. Jakub 2, 16. 1 Jan 4, 17. Zjevení 2-3, 18. Zjevení 12

Ale přece jen pro ty lenivé, kterým se to nechtělo hledat:

1. a)+c), 2. c), 3. a)+b)+c) 4. c), 5. c), 6. c), 7. d), 8. a), 9. d), 10. b), 11. a), 12. a), 13. c) 14. c), 15. a), 16. b), 17. b), 18. a)

Puč

V devadesátých letech minulého století převzali vládu nad Horní Voltou pokrokoví důstojníci. Nakazili se bacilem socializmu a začali v zemi dělat revoluci. Podstatou všech revolucí je zavedení nových pořádků, ale hlavně přerozdělení majetku a vlivu – rekorytarizace. Když není co přerozdělovat, revoluce se vyčerpá a vyšumí. Také platí, že revoluce sežere své děti.

Dav rozkradl během let několik domů bývalých ministrů. Zemi, jednu z nejchudších na světě, přejmenovali na Burkinu Faso v r. 1984. President Sankara si založil milice, ozbrojenou složku revoluce, zvané „Permanence", jako mocenskou protiváhu armády a začal budovat socializmus sovětského typu. V podstatě vyzbrojil samopaly a oblékl do uniforem povaleče a zloděje. Ti se nechali živit od obyvatel okrsků, kde měli přidělené sídlo. Kradli a obtěžovali ženy. Napětí rostlo.

Jednoho rána se ve Ouagadougou z pouličních reproduktorů ozývala ryčná hudba proletářských pochodů. Řekli mi, že to je puč. Takhle to prý vždy chodí. Propukla ozbrojená konfrontace mezi pokrokovými důstojníky. Šlo o moc ve státě. President Sankara chtěl nechat zabít svého revolučního kamaráda Compaoré, jinak kapitána armády. Ten se prezidentovy úmysly dozvěděl právě od jeho sekretářky. Compaoré byl rychlejší a prezidenta zlikvidoval. Z nějakých rituálních důvodů byl prý Sankara probodnut dřevěným kůlem. Ihned ho zahrabali do země. Snad aby po smrti jeho duch neškodil. Presidentské milice žádali běsnit. Byl 15. srpen 1987.

On měl Sankara u čarodějů veliký vroubek. Nechal zbourat jejich osadu, aby lidé neměli kam za nimi pro kouzla chodit a rozehnal je. Chtěl zlomit jejich vliv nad lidmi. Čarodějové mu za to slibovali pomstu. Mezi nebem a zemí, v Africe platí jiná pravidla. Svůj slib splnili.

Vypráví se, že v jednom nočním šantánu v Lomé chodil na baru malý človíček, velký jako láhev od whisky. Host si promnul oči, myslel si, že už je opilý, ale noc byla ještě mladá. Obrátil se na barmana: „Pane vrchní, co vám to tady chodí po baru?" „To nic, toho si nevšímejte, ten tu odnáší sklenice," odpověděl. Obrátil se k človíčkovi a zavolal: „Pane doktore, pojďte tady pánovi vyprávět, jak jste v pralese poslal toho kouzelníka in rektum (do prdele)!"

Se Sankarou jsem několikrát mluvil, jeho sekretářka patřila do našeho klanu. Byl to vizionář. Sympatický člověk, ale mýlil se. Lidská špatnost byla větší než jeho ideály. Byl to muzikant. Dovezl jsem mu elektronickou kytaru. Kromě jiného chtěl také zavést dodržování pracovní doby na úřadech. Objednal si u mě píchací hodiny. Nestačil jsem mu je všechny dodat. Přišel jsem o obchod. To jsem měl pučistům za zlé.

Před naší dílnou stála dvě moje nákladní auta připravená k prodeji. Přiběhla tlupa milicionářů, vystřelili pár dávek ze samopalu do vzduchu; zjednali si respekt. Požadovali klíčky od auta. Chtěli se někam přepravit.

Klíčky dostali, měli v ruce argumenty, samopaly AK 47. Neměl jsem v tu chvíli u sebe ani kapesní nůž. Nešlo jim nastartovat auto. Výhrůžně křičeli. Zasunuli klíček do zapalování a točili s ním. A ono nic. To zapínali jen světla. Byl to ještě ten starší systém Bosch, kdy se nejprve zastrčí kulatý klíček a knoflíkem na palubní desce vedle nahodíte motor. Tento systém neznali. Proto ten křik.

Motor jsem jim nahodil a vycouval s autem na ulici. Tlupa na něj naskákala, bylo jich v tu chvíli nejméně dvacet. Vypálili několik dávek do vzduchu a ujeli. Napadlo mě, že je dobře, když budou takto pokračovat. Za chvíli nebudou mít čím střílet. Vystřílet zásobník (30 nábojů) trvá u samopalu jen mžik.

Jak jsem se dozvěděl za několik dní,

autem zajeli nedaleko za město a chtěli přejet malý potůček. Tam v něm uvázli. Nákladní auto se zadním pohonem, nezatížené, neprojede snadno ani po mokré louce. Jak tak zkoušeli vyjet ven, motor jim zhasl a znova nastartovat neuměli. Jejich desátník skočil vztekle z korby dolů, že jim ukáže, jak se to dělá. Zlomil si kotník. To bylo pro ně z nějakého důvodu špatné znamení. Milicionáři usoudili, že auto má špatný gri-gri. Seskákali a utekli. Desátníka tam nechali ležet. Ten se někam odplazil a později byl jediný, kdo z té tlupy přežil.

Někteří z nich si vzpomněli, že před dílnou stojí ještě jedno nákladní auto a zamířili zpět. Z reproduktorů stále hrála hudba, lidé přikrčeně pobíhali přes ulice. Hledali, kde se schovat. Tu a tam se ozývala střelba ze samopalů. Kdo z osazenstva dílny mohl, ten utekl domů, aby chránil rodinu.

Několik ozbrojenců přišlo k autu, před dílnou venku nikdo nestál, dveře jsme nechali otevřené. Jeden začal požadovat klíče, se samopalem napřed vběhl do dílny. Jak strčil hlaveň do dveří, cuknul jsem s ním a samopal mu sebral. Albert ho praštil polenem po hlavě a vyhodil, ještě živého, ven. Ozbrojenci v tom zmatku utekli. Zpoza rohu se vyřítila asi desítka lidí. Chlapíka utloukli, svlékli mu uniformu a nahého ho táhli za nohy pryč. Neměli zřejmě milicionáře rádi. Během dne to zkusily ještě dvě party. Dopadly stejně. Měli jsme několik samopalů s poloprázdnými zásobníky. To nebylo na válčení. Řekl jsem Boubacarovi: „Čert vem auto, tady jde o krk, musíme zmizet!"

Měli jsme ve dvoře zaparkované osobní auto Peugeot 504. Abychom se dostali domů k Boubacarovi, museli jsme projet napříč přes celé město. V centru se střílelo, ale jiná možnost zmizet a dostat se domů do bezpečí, nebyla. Zadní i přední sklo jsem vymáčkl. Dozadu za sedadlo jsme dali 5cm železnou desku, co jsem měl na rovnání klikových hřídelí, jako ochranu před střelbou. Boubacar jako nejmenší usedl za řízení. Vedle něj na sedadlo, jako ochrana, přišla bedna s nářadím. Já s Albertem vzadu, každý na jedné straně se samopalem, jsme vyrazili.

Náš Peugeot 504 bylo jediné auto na silnici. Odpoledne už panovalo velké vedro. Několikrát za námi milice poslala jen krátkou dávku. Možná jim docházelo střelivo. Bylo to, jako když někdo hodí hrachem na auto. Jinak nic. Určitě byli překvapeni, nečekali takovou drzost, že se někdo pokusí projet jim kolem stanoviště v centru. Také byli z toho horka a popíjení piva unaveni. My jsme svoje patrony šetřili. Po dvou kilometrech rychlé jízdy jsme projeli kolem první patroly vojáků. Poptali se, jak to vypadá ve městě, dali několik rad kudy jet a pustili nás. Dál už prý je klid.

Doma celá rodina, včetně sousedů z ulice, hořekovala. Měli za to, že jsme mrtví. Na autě vzadu bylo několik průstřelů. Když to rodina zjistila, pláč propukl ještě víc. Že prý jsme byli ve velkém nebezpečí. Co by si bez nás počali atd., atd... V tom okrsku kolem se hodně střílelo. Lidé ubili všechny milicionáře. Dlouho je terorizovali. Nahromaděný vztek se musel někde vybít. Když vášně propukly, nešlo to už zastavit. Nejvíc řádily ženy. Ty neznají slitování.

Po chvíli se začalo vyprávět a přehánět. Potom znova a znova, to když přišel někdo nový. Ženy uvařily zoum-koum (mírné afrodiziakum) a popíjelo se.

Albert byl hvězdou dne i večera. Přece jen ty ozbrojence likvidoval a vyhazoval z dílny ven. Když přišel večer, už byla zlikvidovaných desperátů celá desítka. Trochu z té slávy padlo na mne i na Boubacara. K ránu se už mluvilo o celé rotě. Za tři dny byl všude klid. Nákladňák jsme našli za městem v pořádku. Vzhledem k jeho špatnému gri-gri se ho nikdo více nedotkl, aby nedopadl špatně. Samopaly jsme uložili v dílně do skříně. Jeden prý nikdy neví, kdy se budou hodit.

Nový prezident, Compaoré, byl pragmatik. Vrátil moc zpět tradičním strukturám. Opět dává král Mossi každý pátek audienci a Naábové vykonávají své funkce tradičních ministrů paralelně s vládou Burkiny Faso. Čarodějové dál zaříkávají a léčí. Sekretářka Sankary, madam Dambelle z našeho klanu, zůstala ve funkci i u nového prezidenta.

Frank Nekovář
Z knihy: Afrika země voodoo

Také my jsme měli své maršály a dokonce i jednoho generalissima (3)

Česko-rakouský důstojník, polní maršál Antonín Ferdinand hrabě Feuerstein se narodil dne 15. 12. 1691 v Praze. V průběhu svého života získal postavení nejvyššího císařského polmistra, velícího důstojníka císařského polního dělostřelectva a hodnost polního maršála. Vyznamenán byl Velkokřížem Vojenského řádu Marie Terezie. Ve svých 70 letech, dne 29. 3. 1761, koupil za 80 tisíc florintů od paní Apollonie Scherzerové z Kleinmühle jihočeská panství Nadějkov spolu se Starčovou Lhotou na Táborsku. Dne 31. 1. 1763 přikoupil přilehlé panství Růžená. Nikdy se neoženil. Zemřel dne 26. 1. 1780 ve věku 89ti let na zápal plic ve svém sídle Nadějkov u Tábora. Pohřben byl v místním kostele Nejsvětější Trojice. Dnes je v kostele umístěna jeho mramorová busta.

Polní maršál Antonín Ferdinand hrabě Feuerstein (mramorová busta) (* 15. 12. 1691 v Praze, † 26. 1. 1780 v Nadějkově u Tábora)

Kostel v Nadějkově, místo posledního odpočinku hraběte Antonína Ferdinanda

Antonínův bratr polní maršál Ondřej (Andreas) Leopold hrabě Feuerstein se narodil 15. 11. 1697 v Praze. Oběma bratrům, Antonínu Ferdinandovi a Ondřeji (Andreasu) Leopoldovi, byl dne 19. 1. 1757 ve Vídni potvrzen predikát „von Feuersteinberg“, který získali už jejich předkové. Současně byli oba bratři povýšeni do stavu svobodných pánů s oslovením: „Velectěný/Wohlgeboren“. Jejich rodový erb byl tehdy významně polepšen. Současně s polepšením erbu obdrželi inkolát v panském stavu v Čechách, a dne 12. 3. 1757 také na Moravě.

V nejlepších letech svého života byl Ondřej (Andreas) Leopold hrabě Feuerstein tajným radou a císařským polním maršálem. Za své kvalitní velení v bitvě u Kolína byl ihned po skončení bojů dne 4. 7. 1757 císařovnou Marií Terezií povýšen do hodnosti generála – polního vachmistra. Pochválen a vyznamenán byl v průběhu a po skončení obléhání Sonnensteinu v následujícím roce 1758. Povýšen do hodnosti polního maršála dělostřelectva byl v roce 1759.

Polní maršál Ondřej (Andreas) Leopold hrabě Feuerstein zemřel dne 4. 3. 1774 ve věku 77 let na zámku v obci Nadějkov u Tábora. Jeho podobiznu se nám nepodařilo dohledat.

Ferdinand Antonín hrabě z Bubna a Litic byl rakouský polní podmaršálek. Nejvíce známý byl svým úspěšným působením za napoleonských válek. Pocházel z českého šlechtického rodu Bubnů z Litic. Narodil se dne 26. 11. 1768 na zámku v obci Zámrsk v dnešním okrese Ústí nad Orlicí v Pardubickém kraji. Byl synem pana Inocence z Bubna a paní Anny Josefy, která pocházela z jiné větve téhož rodu.

Ferdinand Antonín hrabě z Bubna a Litic již ve svých 16 letech (roku 1784) vstoupil do armády. Stal se kadetem 57. dělostřeleckého pluku rakouské armády. Svoji vojenskou kariéru zahájil roku 1788 v bojích proti osmanským

Polní podmaršálek Ferdinand Antonín hrabě z Bubna a Litic (* 26. 11. 1768 v Zámrsku u Vysokého Mýta, † 6. 6. 1825 v Miláně, v Itálii)

muslimům (Turkům). Následujícího roku 1789 se pod velením generála Laudona účastnil obléhání Turky obsazeného Bělehradu. Několikrát se vyznamenal v různých akcích a byl potom povýšen do hodnosti praporčíka. Plukovník 34. regimentu hrabě Antonín Esterházy a generál hrabě František Josef Kinský rozpoznali jeho talent a urychlili jeho kariéru. Dne 16. 5. 1789 byl Ferdinand Antonín hrabě z Bubna a Litic povýšen do hodnosti podporučíka, následně pak do hodnosti nadporučíka v Kinského 7. jezdeckém regimentu.

V roce 1792 bojoval pod vedením knížete Jana I. z Lichtenšteina proti armádám revoluční Francie. Proslavil se svojí odvahou a velitelskými schopnostmi. V roce 1794 byl povýšen do hodnosti kapitána a následující rok se vyznamenal při obléhání Mannheimu (19. 10. až 22. 11. 1795). Dobrá pověst mu vynesla rychlý postup v armádních hodnostech. V roce 1796 se vyznamenal při ústupu vojska arcivévody Karla od Rýna k Dunaji. V roce Roku 1799 se stal pobočníkem arcivévody Karla, roku 1801 byl povýšen do hodnosti plukovníka.

Znovu se zapojil do bojů proti Francii, tentokrát vedené Napoleonem Bonapartem I. Na podzim roku 1805 se účastnil bitvy u Austerlitz (dnes se nazývá Slavkov u Brna). Po Rakouskem prohrané bitvě se účastnil mírových jednání. Již tehdy byl znám jako jeden z nejlepších vojenských diplomatů rakouské armády.

Roku 1807 byl pověřen dodávkami koní pro celou rakouskou armádu. Po obnovení bojů roku 1809 se stal členem štábu rakouského císaře Františka I. Účastnil se bitev u Aspern a Wagramu a byl povýšen do hodnosti polního podmaršálka. Roku 1813, jako zástupce nepřítomného knížete Schwarzenberka,

Zámek v Zámsku u Vysokého Mýta, kde se narodil Ferdinand Antonín hrabě z Bubna a Litic

Pamětní deska na zámku v Zámrsku odhalená v roce 2013 na památku hraběte Ferdinanda z Bubna a Litic, generála rakouské armády, který v bitvě národů přispěl k porážce Napoleona

odjel se zvláštním posláním do Francie. Bitvy národů u Lipska, která se konala téhož roku 1813, se účastnil v čele 2. lehké divize. Po bitvě u Lipska byl za chrabrost vyznamenán Řádem Marie Terezie (dne 20. 10. 1813). Po bitvě velel předvoji rakouské armády a podílel se mj. na osvobození Ženevy. Roku 1814 se dostal se svými vojenskými jednotkami do Paříže. Poté byl guvernérem v Savojsku.

Po napoleonských válkách zůstal v rakouské armádě jako velitel 2. armádního sboru. Od roku 1818 se stal velitelem v Lombardii a účastnil se válečných tažení v severní Itálii. České země naposled navštívil roku 1824. Oženil se ve Vídni roku 1813 s Wilhelminou von Armfeld (žila v letech 1790–1840). Maršálova manželka pocházela z nobilitované velkoobchodnické rodiny z Norimberka. Jejich manželství však zůstalo bezdětné. Po smrti svého manžela se paní Wilhelmina podruhé provdala za hraběte Batthyányiho. Polní podmaršálek Ferdinand Antonín hrabě z Bubna a Litic zemřel dne 6. 6. 1825 ve městě Milán v Itálii. Bylo mu 56 roků.

(Pokračování příště)

Z dostupných materiálů připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Český právník Vám radí (12)

51. Bratři mého manžela zdědili dům po rodičích na půl. Jeden z bratrů chce svoji polovinu prodat nebo s mým manželem a se mnou vyměnit za náš byt, který máme v SJM. Můžete mi prosím poradit, jak to jde nejlépe provést? Jakou smlouvou a jestli se pak bude platit nějaká daň, třeba z převodu? Předem děkuji za odpověď.

Nejlepší pro Vás bude pravděpodobně převést byt prostřednictvím vzájemných darovacích smluv, jelikož se jedná o bezúplatný převod. Vzhledem k tomu, že jste příbuzní, měli byste být osvobozeni od daně z příjmu. Jediné poplatky budou za návrh na vklad do katastru nemovitostí a poplatky za případný právní servis. Ve Vašem případě, pokud půjde o převod osobě blízké, mezi které se řadí rovněž bratr a osoby sešvagřené, se neuplatní předkupní právo druhého bratra. V případě, že byste později chtěli s polovinou disponovat nad rámec rodiny, je nutno počítat s tím, že předkupní právo je opět součástí naší právní úpravy. Je také třeba si uvědomit, že spoluvlastnictví spolu přináší řadu úskalí, např. otázka hospodaření a správy společné věci musí být odsouhlasena všemi spoluvlastníky, v případě poměru 50:50 nepřipadá v úvahu možnost „přehlasování". Doporučuji tedy smluvně podchytit spoluvlastnickou dohodou podmínky užívání společné věci.

52. Vdala jsem se. Před uzavřením manželství manžel vlastnil rodinný dům. Manžel má syna a já dceru. Společné děti nemáme. Jak to bude v případě dědictví, pokud manžel umře? Pokud zdědím dům na půl s jeho dcerou, tak po mojí smrti, kdo bude dědit tu polovinu domu? Jedná se o majetek na Moravě.

Vaši polovinu nemovitosti budou dědit Vaše děti, pokud neuzavřete nové manželství nebo nepořídíte o svém majetku závěť, kdy děti jsou však v určitém rozsahu vždy nepominutelnými dědici.

53. Po zemřelé mamince jsem dodatečně zdědil podíl na pozemku (pole) 3/56 na Moravě. Chtěl bych se tohoto podílu vzdát, nebo jej bezplatně darovat. Nabídl jsem jej bezplatně obci, nechtějí jej. Pak jsem jej nabídl ostatním podílníkům, také jej nechtějí. Je ještě nějaká možnost, abych tento podíl mohl někomu darovat třeba státu?

Obávám se, že svého podílu na nemovitosti se nezbavíte. Zkuste se obrátit ještě na zemědělce, který předmětný pozemek obhospodařuje. Popřípadě znovu na obec, kde se Vaše nemovitost nachází. Ta by o to mohla mít zájem.

54. Matka má v katastru nemovitostí vlastnické právo na dům. Můj bratr s matkou žije, stará se o ni. Od smrti našeho otce dům a okolní pozemky udržuje a renovuje. Přemlouvám svou matku (protože už není nejmladší), aby dům dala přepsat ještě za života na mého bratra. Ona se to bojí udělat, aby třeba někdy neskončila v domově důchodců. Mám ještě sestru, ale obě máme svoje bydlení, svoje starosti a do našeho rodného domu neinvestujeme žádné finanční prostředky ani svůj volný čas. Z tohoto důvodu by bylo nejlepší řešení, aby dům přepsala na svého syna. Prosím o radu, jak má postupovat, kde začít a co všechno k tomu bude potřebovat?

Možností je převést nemovitost prostřednictvím písemné darovací smlouvy, ve které bude stanovena služebnost doživotního bezplatného užívání pro Vaši matku. Obrátil bych se na advokáta, který Vám tuto smlouvu připraví a vyřídí potřebné formality pro zápis do katastru nemovitostí.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

"You Will Own Nothing and Be Happy"

In 2017, Klaus Schwab, head of the World Economic Forum boldly boasted how his subversive WEF movement has infiltrated governments all over the world. Schwab seemed pretty proud of his influence in Canada in particular. "I have to say, when I mention now names, like Mrs. Merkel and even Vladimir Putin, and so on, they all have been Young Global Leaders of the World Economic Forum. But what we are very proud of now is the young generation like Prime Minister Trudeau ... We penetrate the cabinet. So yesterday I was at a reception for Prime Minister Trudeau and I know that half of his cabinet, or even more than half of his cabinet, are actually Young Global Leaders." A few days ago, this WEF student, Trudeau, froze the bank accounts of the peacefully protesting Truckers Convoy as well as accounts of those who donated to the convoy.

When the virus hit the US and Canada in early 2020, truckers did not waver in their mission to deliver food and other essentials to the people. They were considered heroes, keeping people fed while an unknown disease spread. During the past two years, many brave people have come forward at the risk of losing their livelihoods to reveal the nefarious origins of the virus and the suppression of essential early treatments and therapeutics. In a world with WEF permiation, caring parents who are exposing and fighting US leftist indoctrinating School Boards and Canadian truckers seeking freedom are now being labeled terrorists by their own governments. This is the kind of false, Alinsky style spin, that Trudeau used to invoke emergency powers in Canada that led to the freezing of bank accounts of its citizens without due process. To power and control hungry people like Klaus Schwab, freezing and seizing assets will make one "happy". Communist globalism is on full display and has spread its errors around the world. For those that understand and believe the messages of Our Lady of Fatima, the communist infiltration and spread comes as no surprise.

We are already past the point of questioning how horrific what has and is happening is. It's here, and has been in the making for decades though the pandemic set the stage for the agenda to be implemented swiftly and aggressively. I've always been frustrated by articles or newscasts that stated how bad everything was but did not address what We the People can do about it. This evil centralized quest for a one world government and one world banking system should be obvious to people by now. So what do we do? We create a parallel economy. We get out of ALL big banks. JP Morgan Chase, Wells Fargo, Citibank, Bank of America on and on. Boycott big retailers like Walmart, Amazon, and anyone else who propagates leftist communist agendas. Why were large retailers allowed to stay open, with hundreds of people in close quarters during the pandemic, but small mom and pop stores forced closed? The goal of the nefarious elites is to bring down the middle class. The debt based system that was created by design keeps people controlled and enslaved, and is largely manipulated by the Federal Reserve. Live local. Shop local. Patronize small business owners and most importantly, pray.

You will own nothing and be happy. That's how godless communists like Klaus Schwab arrogantly insult our intelligence. If we own nothing, doesn't that mean that what people have worked hard all their lives for will be stolen? When things are stolen, they don't disappear, they are just in the hands of the thieves. A vital cure to this evil would be for the Pope along with **all the Bishops** to consecrate Russia to Our Lady's Immaculate Heart as she asked for in Her messages. Sadly, the current Pope is pushing for vaccines created by aborted fetal cells and denying entrance to the Vatican to people who have refused the abortain tainted injection.

He who is not angry when there is just cause for anger is immoral. Why? Because anger looks to the good of justice. And if you can live amid injustice without anger, you are immoral as well as unjust. - Saint Thomas Aquinas

By Jana Krcek

MY LITTLE CATECHISM

82. Q: How can you lose sanctifying grace (a share in God's life)?
A: By committing mortal sin.
In the Bible: Galatians 5:19-21; Romans 1:28-32
In the Catechism: CCC, 1861

83. Q: Which is the worse sin: venial or mortal?
A: Mortal (deadly) sin.
In the Bible: 1 John 5:16
In the Catechism: CCC, 1855, 1874, 1875

84. Q: What three things are necessary to commit a mortal sin?
A: 1. You must disobey God in a serious matter.
2. You must know that it is wrong.
3. You must freely choose to do it anyway.
In the Bible: Mark 10:19; Luke 16:19-31; James 2:10-11
In the Catechism: CCC, 1857

85. Q: What happens to you if you die in a state of mortal sin?
A: You go to hell.
In the Bible: 1 John 3:14-15; Matthew 25:41-46
In the Catechism: CCC, 1035,1472,1861,1874

86. Q: Is there really a hell?
A: Yes; it is the place of eternal separation from God.
In the Bible: Isaiah 66:24; Mark 9:47, 48
In the Catechism: CCC, 1035

87. Q: What happens if you die with venial sin on your soul?
A: You go to purgatory, where you are purified and made perfect.
In the Bible: 1 Corinthians 3:14-15; 2 Maccabees 12:45-46
In the Catechism: CCC, 1030, 1031, 1472

88. Q: What happens to the souls in purgatory after their purification?
A: They go to heaven.
In the Bible: 2 Maccabees 12:45
In the Catechism: CCC, 1030

89. Q: Ss there really a heaven?
A: Yes; it is the place of eternal happiness with God.
In the Bible: 1 John 3:2; 1 Corinthians 13:12; Revelation 22:4-5
In the Catechism: CCC, 1023,1024

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

82. Otázka: Jak můžete ztratit milost posvěcující (podíl na Božím životě)?
Odpověď: Když uděláme smrtelný hřích.
V Bibli: Galatským 5:19-21; Římanům 1:28-32
V katechismu: KKC, 1861

83. Otázka: Který hřích je nejhorší:všední nebo smrtelný?
Odpověď: Smrtelný (těžký) hřích.
V Bibli: 1 Jan 5:16
V katechismu: KKC, 1855, 1874, 1875

84. Otázka: Jaké tři věci jsou nutné ke spáchání smrtelného hříchu?
O.: 1. Musíte neposlechnout Boha ve vážné věci.
2. Musíte vědět, že je to špatně.
3. Musíte se svobodně rozhodnout, že to uděláte.
V Bibli: Marek 10:19; Lukáš 16:19-31; Jakub 2:10-11
V katechismu: KKC, 1857

85. Otázka: Co se stane, když zemřete ve stavu smrtelného hříchu?
Odpověď: Jdete do pekla.
V Bibli: 1. Jan 3:14-15; Matouš 25:41-46
V katechismu: KKC, 1035,1472,1861,1874

86. Otázka: Opravdu existuje peklo?
Odp.: Ano; je to místo věčného odloučení od Boha.
V Bibli: Izajáš 66:24; Marek 9:47, 48
V katechismu: KKC, 1035

87. Otázka: Co se stane, když zemřete s všedním hříchem na duši?
Odpověď: Jdete do očistce, kde jste očištěni a učiněni dokonalými.
V Bibli: 1. Korintským 3:14-15; 2. Makabejská 12:45-46
V katechismu:KKC, 1030, 1031, 1472

88. Otázka: Co se stane s dušemi v očistci po jejich očištění?
Odpověď: Jdou do nebe.
V Bibli: 2. Makabejská 12:45
V katechismu: KKC, 1030

89. Otázka: Opravdu existuje nebe?
Odpověď: Ano; je to místo věčného štěstí s Bohem.
V Bibli: 1. Jan 3:2; 1. Korinťanům 13:12; Zjevení 22:4-5
V katechismu: KKC, 1023,1024

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018
Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - **Měsíčník České Misie v Chicagu** - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Čertova stěna v romantickém údolí řeky Vltavy

Národní přírodní rezervaci „Čertova stěna-Luč" najdete v České republice v Jihočeském kraji v okrese Český Krumlov. Má rozlohu cca 140 ha. Rozprostírá se podél řeky Vltavy v úseku mezi obcí Loučovice a městem Vyšší Brod. Vznikla v průběhu minulých desetiletí následujícím způsobem: V roce 1934 byla na levém břehu Vltavy založena přírodní rezervace „Luč" o přibližné velikosti 95 hektrů. V roce 1992 k ní byla přidána státní přírodní rezervace „Čertova stěna", která byla založena roku 1956 na pravém břehu řeky Vltavy (cca 10 ha). Takto vzniklá spojená rezervace byla roku 2005 ještě rozšířena v oblasti pravého břehu Vltavy. Byl do ní zařazen tok řeky Vltavy mezi tzv. „Kamenným mořem" a obcí Loučovice.

Charakter a sportovní využití této národní přírodní rezervace dnes ovlivňuje existence lipenské vodní nádrže s vodní elektrárnou. Její sypaná hráz s těsnicím jádrem byla, po zkušenostech s opakujícími se povodněmi, vybudována v blízkosti obce Lipno nad Vltavou. Výška přehradní hráze je 25 m, její délka je 296 m. Přehradní hráz byla vybudována v letech 1952–1959 cca 6 km SZ směrem od města Vyšší Brod. Se svojí rozlohou 48,7 km^2 je „Údolní nádrž Lipno" největší vodní plochou v České republice. Někdy je nazývána jihočeským mořem.

Dnešní chráněné území „Čertova stěna-Luč" zabírá kaňonovité údolí řeky Vltavy. Patří do něho nezpevněné suťovité stěny řeky Vltavy a její říční koryto, v tomto úseku nazývané „Čertovy proudy". Pro zdejší řečiště je charakteristické nakupení obrovského množství balvanů. Většinu skalního podkladu tvoří žula.

Ve vrcholových partiích národní přírodní rezervace „Čertova stěna-Luč" se nachází mohutné skalní útvary. Nejznámější a velmi oblíbená je vrcholová skalní hradba členité „Čertovy stěny". Její součástí je mohutný balvan zvaný „Ďáblova kazatelna". O kus dále se nachází skalnatý vrch nazývaný „Strašidelník". Oba tyto impozantní útvary se tyčí nad řekou a poskytují turistům velmi působivý pohled dolů, na Vltavu, i na skalní útvary „Luče". Ty se rozkládají na protější straně údolí. Velká část obou těchto strmých skalnatých svahů, směřujících k řece, je tvořena tzv. „Kamenným mořem".

„Kamenné moře" je tvořeno balvany, které nejsou pokryty zeminou. Balvany jsou obrostlé pouze reliktními (zbytkovými) mechy a lišejníky. V okrajových částech „Kamenného moře" roste reliktní suťový bor (les), tvořený reprezentanty borovice lesní a břízy bradavičnaté. Pod stromy lze spatřit mech, ve kterém rostou keříky vřesu, borůvek a brusinek. Poblíž řeky se vyskytují kriticky ohrožené druhy rostlin, jakými jsou kupř. citlivka zimní a růže převislá. Dále jsou tam k vidění další ohrožené druhy rostlin: vřesovec pleťový, vlochyně obecná, dub zimní a terčovka prstencová. Z plazů se tam vyskytuje užovka hladká a ještěrka živorodá.

Podle místních legend byl vrch „Strašidelník" pohanským posvátným místem, na němž předkřesťanští Slované uctívali pohanského boha dobra, zvaného Svatoroh. Proč si zvolili právě tohoto ne příliš vysokého hodnostáře na stupních slovanské mytologie je nám dnes vcelku jasné. Svatoroh nebyl sice tak významným bohem, jakým byl kupř. Perun, ale měl ve svém popisu práce konání dobra. Za vším tehdy stál vysoký výskyt temných sil v této oblasti a nutnost vysokého stupně ochrany. Za úplňku, mezi jarní rovnodenností a letním slunovratem, pálili naši předkové na skalních pošumavských návrších ohně na ochranu před démony a zlými duchy. Taková ochrana držela sice tyto síly v uctivé vzdálenosti, ale stále šlo jenom o snesitelnou formu soužití s nimi.

Až s příchodem křesťanství se bratři cisterciáci přiklonili na stranu místních obyvatel a založili zde Vyšebrodský klášter. To se temným silám nelíbilo. Rozhodly se proto během jediné noci postavit na řece Vltavě hráz a mohutnou vlnou, po jejím protržení, Vyšebrodský klášter smést z povrchu zemského. Výsledkem však nebyla zamýšlená zkáza dnešní kulturní památky. Stalo se, že balvany, které čerti házeli dolů k přehrazení řeky, vytvořily nám dnes známou a jedinečnou scenérii „Kamenného moře", „Čertovy stěny" a „Čertových proudů".

Temné síly tu měly neblahý vliv až do zahájení stavby Schwarzenberského plavebního kanálu v letech 1789–1822. Až do té doby bránily splavnosti řeky Vltavy. Díky lipenské přehradě dnes už můžeme čas od času proplout touto magickou krajinou, plnou dávných tajemství a strašidelných pověstí.

Názvem „Čertovy proudy", též „Čertovy schody" nebo také „Čertovy kameny", bylo původně nazýváno řečiště Vltavy v úseku od obce Lipno nad Vltavou až po město Vyšší Brod. Úsek zahrnutý do národní přírodní rezervace (cca 800 m) představuje nejnebezpečnější část „Čertových proudů". Je plný obrovského množství několikatunových balvanů, v nichž voda za staletí svého působení vymlela spoustu roztodivných tvarů. Mimo jiné tzv. „hrnce" o průměru větším než 1 m.

„Čertovy proudy" jsou za normálních okolností pro vodáky naprosto nesjízdné. Avšak od zprovoznění lipenské přehrady se zde jezdí závody ve vodním slalomu nebo se jen sjíždí řeka. Vyžaduje to ovšem zvýšený průtok vody, zprostředkovaný zaměstnanci lipenské přehrady. Obvyklý průtok vody jsou 2 m^3/s, v průběhu vodního slalomu nebo sjíždění tohoto úseku Vltavy je průtok nastaven na 20–30 m^3/s. Využívána je část řeky od lipenské přehrady po Vyšší Brod, případně i dále. Úsek „Čertových proudů" je považován za jednu z nejtěžších přirozených slalomářských či vodáckých tratí na světě. V roce 2004 se zde uskutečnilo mistrovství světa v raftingu. To se však stalo předmětem sváru mezi ochranáři přírody a příznivci vodních sportů…

Místní pověst inspirovala hudebního skladatele Bedřicha Smetanu ke složení komicko-romantické opery o 3 dějstvích. Libreto k opeře napsala Eliška Krásnohorská. Operu autoři nazvali „Čertova stěna". Jejich společné dílo bylo poprvé uvedeno dne 29. 10. 1882 v „Prozatímním divadle" v Praze. Premiéra této opery, vinou lehkomyslného scénického nastudování, nebyla úspěšná. Ani později (ani dnes) se tato opera nedočkala větší obliby, a to ani doma, ani v zahraničí. Na program se dostává méně často než ostatní skladby Bedřicha Smetany.

Z dostupných pramenů připravil
Jiří Kachlík
Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Letecký pohled na Čertovu stěnu
a údolí řeky Vltavy pod ní,
v pozadí je jezero Lipenské přehrady

